

ੴ ਨਾਮੁ સાહેબ

આધ્યાત્મિકતા તરફની યાત્રા
ગુજરાતી અનુવાદ

ਗੁਟਕਾ - જપુજી સાહેબ

જપુજી સાહેબ-----	1
પ્રાર્થના-----	33
જર્ની માટે ફિલોસોફી-----	37
મહિલાઓની ભૂમિકા-----	39
પાઘડીનું મહત્વ-----	43
તમારી જર્નીમાં નમ્રતા મુખ્ય સાર-----	45

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ એક છે જેનું નામ 'અસ્તિત્વ વાળો' છે સૃષ્ટિના રચનાકાર છે જે બધી જગ્યાએ વ્યાપ્ત છે ભય રહિત છે વેર હિત છે જેનું સ્વરૂપ કાળથી પરે છે, જે યોનિઓમાં નથી ભટકતો જેનો પ્રકાશ તેની મેળાએ છે અને જે સદગુરુની કૃપાથી મળે છે

॥ ਜਪੁ ॥

ੴ

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥

હે નાનક! અકાલપુરખ આરંભથી જ અસ્તિત્વમાં છે યુગો ના આરંભથી મોજુદ છે

ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥

આ સમયે પણ મોજુદ છે અને આગળ ઉપર પણ અસ્તિત્વમાં જ રહેશે ॥੧॥

ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ ॥

જો હું લાખ વારસ્નાન કરીને સ્વચ્છતા રાખું તો પણ મનની સ્વચ્છતા નથી રહી શકતી

ਚੁਪੈ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥

જો હું શરીરની સમાધિ લગાડી ને રાખું તો પણ ચૂપ રહીને મન મન શાંત ન થઈ શકે

ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ ॥

જો હું બધાં ભુવનના પદાર્થો નો ઢગલો સંભાળી લઉં તો પણ તૃષ્ણા ને આધીન રહીને તૃષ્ણા દૂર નથી થઈ શકતી

ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ ਲਖ ਹੋਹਿ ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ ॥

જો મારામાં હજારો-લાખો ચતુરાઈ હોય તો પણ એમાંથી એક પણ ચતુરાઈ સાથ નથી આપતી

ਕਿਵ ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ ਕਿਵ ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ ॥

તો પછી અકાલ પુરખ ના પ્રકાશ ને યોગ્ય કેવી રીતે બની શકીએ આપણી અંદર જુઠ નો પડદો કેવી રીતે તૂટી શકે.

ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ ॥੧॥

હે નાનક! આ વિધિ શરૂઆતથી જ જ્યારે જગત બન્યું ત્યારથી જ ચાલી આવી છે ॥੧॥

ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ આਕਾਰ ਹુકમુ ન ਕਹਿਆ ਜਾਈ ॥

અકાલ પુરખના હુકમથી જ બધા શરીર બને છે પણ આ હુકમ કેવો છે તે કહી ન શકાય

ਹੁਕਮੀ ਹੇਵਨਿ ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ਓਸ਼ਰ ਨਾ ਆਇਸ਼ ਮੁਝਯ ਜ ਘਬਾਂ ਜੁਧ ਪੇਦਾ ਥਾਧ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨਾ ਆਇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਜ ਤੇਮਨੇ
ਓਸ਼ਰਨਾ ਦਰਵਾਜੇ ਸ਼ੀਲਾ ਮਯੇ ਏ

ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈਅਹਿ ॥

ਓਸ਼ਰਨਾ ਫੁਕਮਮਾਂ ਕੀਓ ਮਾਝਾਸ ਸਾਰੋ ਘਨੇ ਏ ਅਨੇ ਕੀਓ ਘਰਾਘ ਘੇਨਾ ਫੁਕਮਮਾਂ ਜ ਆਪਭੇ ਜੇ
ਕਮੋਂ ਕਧਾਂ ਏ ਤੇ ਕਯੇਵਾਂ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜ ਆਪਭੇ ਫੁਯ ਅਨੇ ਸੁਧ ਲੋਗਵੀਘੇ ਈਘੇ

ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੀ ਬਖਸੀਸ ਇਕਿ ਹੁਕਮੀ ਸਦਾ ਭਵਾਈਅਹਿ ॥

ਤੇਨਾ ਫੁਕਮਮਾਂ ਜ ਘਝਾ ਮਾਝਾਸੀਓਪਰ ਤੇਨੀ ਫੁਪਾ ਥਾਧ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨਾ ਫੁਕਮਮਾਂ ਜ ਮਾਝਾਸ ਨਿਤ੍ਯ
ਜਨਮ-ਮਰਝਾਨਾ ਧਕਕਰਮਾਂ ਫੁਸਾਧੇਵੀ ਰਫੇ ਏ

ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੇ ਬਾਹਰਿ ਹੁਕਮ ਨ ਕੋਇ ॥

ਦਰੇਕ ਜੁਧ ਓਸ਼ਰ ਨਾ ਫੁਕਮ ਮਾਂ ਜ ਰਫੇ ਏ ਕੀਓ ਜੁਧ ਫੁਕਮ ਨੀਘਫਾਰ ਨਥੀ ਥਓ ਸ਼ਕਤੀ

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥੨॥

ਫੇ ਨਾਨਕ! ਜੀ ਕੀਓ ਮਾਝਾਸ ਅਕਾਥ ਪੁਰਘ ਨਾ ਫੁਕਮ ਨੇ ਸਮਝੁ ਕੇ ਤੀ ਪਈ ਤੇ ਸਵਾਰਥ ਵਾਯੁ
ਜੁਧਨ ਓਡੀ ਫੇ ਏ ॥੨॥

ਗਾਵੈ ਕੇ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਕਿਸੈ ਤਾਣੁ ॥

ਜੇ ਕੀਓ ਮਾਝਾਸ ਸਮਥ ਏ ਤੇ ਓਸ਼ਰਨੀ ਸ਼ਕਿਤ ਨਾ ਗੁਝਾ ਗਾਧ ਏ ਅਨੇ ਕਮੋਂਨਾ ਕਥਨ ਕਰੇ ਏ
ਜੇਨਾਥੀ ਤੇਮਨੀ ਅਂਦਰ ਸ਼ਕਿਤ ਪ੍ਰਗਟ ਥਾਧ ਏ

ਗਾਵੈ ਕੇ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਕੀਓ ਮਾਝਾਸਤੇਮਨਾ ਫਾਨਨੀ ਮਫਿਮਾ ਗਾਧ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨੇ ਓਸ਼ਰਨੁੰ ਸਵਰੂਪ ਸਮਝੇ ਏ

ਗਾਵੈ ਕੇ ਗੁਣ ਵਡਿਆਈਆ ਚਾਰ ॥

ਕੀਓ ਮਨੁਝ ਓਸ਼ਰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਗੁਝੀ ਅਨੇ ਤੇਮਨੀ ਸਾਰੀ ਵਾਤੀਨੁੰ ਵਝੰਨ ਕਰੇ ਏ

ਗਾਵੈ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਮਨੁਝ ਵਿਧਾਨਾ ਘਯੇ ਅਕਾਥ ਪੁਰਘਨਾ ਕਠਿਨ ਜ਼ਾਨ ਨਾ ਗੀਤ ਗਾਧ ਏ

ਗਾਵੈ ਕੇ ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਖੇਹ ॥

ਕੀਓ ਮਨੁਝ ਘੇਵੀ ਰੀਤੇ ਗਾਧ ਏ ਅਕਾਥ ਪੁਰਘ ਸ਼ਰੀਰਨੇ ਘਨਾਵੀ ਨੇ ਪਈ ਰਾਘ ਕਰੀ ਫੇ ਏ

ਗਾਵੈ ਕੇ ਜੀਅ ਲੈ ਫਿਰਿ ਦੇਹ ॥

ਕੀਓ ਘੇਵੀ ਰੀਤੇ ਗਾਧ ਏ ਤੇ ਫਰਿ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂਥੀ ਪ੍ਰਾਝਾ ਕਾਫੀ ਕੇ ਏ ਅਨੇ ਪਈ ਘੀਝਾਂ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ
ਨਾਘੀ ਫੇ ਏ

ਗਾਵੈ ਕੇ ਜਾਪੈ ਦਿਸੈ ਦੂਰਿ ॥

કોઈ માણસ કહે છે અકાલ પુરખ દૂર લાગે છે

ગાਵੈ ਕੇ ਵેਖੈ ਹાਦਰਾ ਹਦૂરિ ॥

કોઈ કહે છે કે નહીં નજીક લાગે છે અને દરેક જગ્યાએ હાજર છે બધાંને તે દેખાઈ રહ્યો છે

ਕਥਨਾ ਕਥੀ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ ॥

પણ પરમાત્માનાં ના વર્ણન કરવામાં ક્યારેય કમી નથી આવી શકી

ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

કરોડો જીવોએ અંતહીન વખત પરમાત્માનું વર્ણન કર્યું છે

ਦੇਦਾ ਦੇ ਲੈਦੇ ਥਕਿ ਪਾਹਿ ॥

દાતાર પરમેશ્વર બધાં જીવોને દેતો જ રહે છે અને જીવ લઈ લઈને થાકી જાય છે

ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥

જીવ હંમેશા તેનો ઉપયોગ કરતો જ રહે છે

ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਰਾਹੁ ॥

પરમાત્મા નો હુકમ જ સંસારમાં ચાલતો રહ્યો છે

ਨਾਨਕ ਵਿਗਸੈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੩॥

હે નાનક! તે સદાય લાપરવાહ અને પ્રસન્ન છે

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੁ ਨਾਇ ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾਰੁ ॥

અકાલ પુરખ સદા સ્થિર રહેવા લાગ્યો છે તેનો નિયમ સદાય અટલ છે

ਆਖਹਿ ਮੰਗਹਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

તેની બોલી પ્રેમ છે અને તે બેઅંત છે આપણે બધાં તેની પાસે માંગતા રહીએ છીએ અને કહીએ છીએ કે હે હરિ! તું અમને આપ

ਫੇਰਿ ਕਿ ਅਗੈ ਰਖੀਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥

આપણે શું ભેટ તે અકાલ પુરખ ને સામે રાખીએ જેથી કરીને આપણને તેનો દરબાર દેખાઈ જાય

ਮੁਹੰ ਕਿ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲੀਐ ਜਿਤੁ ਸੁਣਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

આપણે મોઢાથી કયા વચન કહીએ કે જે સાંભળીને હરિ આપણને પ્રેમ કરવા લાગે

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

જ્યારે સૂર્ય ઉગવાનો સમય હોય ત્યારે નામ સ્મરણ કરો અને તેની મહિમા ના વિચાર કરો

કરમી આવૈ કપੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥

પ્રભુ ની મહેર થી પ્રેમનાં પટોળામળે છે તેની કૃપા દ્રષ્ટિ માં જૂઠ્ઠી દિવાલથી મુક્તિ મળે છે તેમજ ઈશ્વરના દરવાજે જગ્યા મળે છે

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ ॥੪॥

હે નાનક! આવી રીતે સમજવામાં આવે છે કે અસ્તિત્વનો માલિક કાલ પુરુષ સર્વવ્યાપક છે ॥੪॥

ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ ॥

તે અકાલ પુરખ માયાના પ્રભાવની બહાર છે કારણ કે તે પૂર્ણ સ્વયમ જ છે

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ ॥

તે ન તો પેદા થાય છે અને ના તે આપણાથી બનાવ્યો બનાવી શકાય છે

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ ॥

જે મનુષ્ય એ તે અકાલ પુરખનું સ્મરણ કર્યું તેણે આદર-સત્કાર પ્રાપ્ત કરી લીધો

ਨਾਨਕ ਗਾਵੀਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

હે નાનક! ચાલો આપણે પણ તેના ગુણના બજાનાની મહિમા કરીએ

ਗਾਵੀਐ ਸੁਣੀਐ ਮਨਿ ਰਖੀਐ ਭਾਉ ॥

ચાલો આપણે તે અકાલ પુરખ ના ગુણગાન ગાઈએ અને સાંભળીએ અને આપણા મનમાં તેના માટે પ્રેમસ્થિર કરીએ

ਦੁਖੁ ਪਰਹਰਿ ਸੁਖੁ ਘਰਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥

જે મનુષ્ય તેના પ્રેમનોઆહાર કરે છે તે દુઃખ દૂર કરીને સુખને હૃદયમાં વસાવી લે છે

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

પરમાત્માનું નામ અને જ્ઞાન સદ્ગુરુ દ્વારા પ્રાપ્ત થાય છે ગુરુ દ્વારા જ આપણને કે પ્રતીતિ થાય છે કે તે સર્વવ્યાપક છે

ਗੁਰੁ ਈਸਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖੁ ਬਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ ॥

સદ્ગુરુ આપણા માટે શિવ છે સદ્ગુરુ જ આપણા માટે ગોરખ અને બ્રહ્મા છે અને સદ્ગુરુ જ આપણા માટે પાર્વતી માં છે

ਜੇ ਹਉ ਜਾਣਾ ਆਖਾ ਨਾਹੀ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜੇ ਹੁੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੀ ਛੁਕਮ ਸਮਝੋ ਪਛਾ ਕਉਂ ਤੋ ਪਛਾ ਤੇਨੂੰ ਵਧਾਨ ਨਥੀ ਕਰੀ ਸਕਤੀ

ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਨਾ ਛੁਕਮਨੂੰ ਕਥਨ ਕਰੀ ਨ ਸਕਾਏ

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੇ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੫॥

ਏ ਸਦਗੁਰੂ! ਹੁੰ ਤਾਰੀ ਸਾਮੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੁ ਏ ਮਨੇ ਐਵੀ ਸਮਝ ਆਪ ਤੇ ਜੇ ਘਬਾ ਜੇ ਭੁਵੀ ਨਾ
ਏਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਹੁੰ ਕਧਾਰੇਧ ਨ ਭੂਲੁ ॥੫॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ ਕਿ ਨਾਇ ਕਰੀ ॥

ਹੁੰ ਤੀਰਥ ਪਰ ਜਏਨੇ ਸਨਾਨ ਕਰਵੁੰ ਅਨੇ ਐਮ ਕਰੀਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾਨੇ ਯੁਸ਼ ਕਰੀ ਸਕੁੰ ਪਛਾ ਜੇ ਆਵੀ
ਰੀਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯੁਸ਼ ਨ ਥਾਏ ਤੋ ਹੁੰ ਸਨਾਨ ਕਰੀਨੇ ਸੁੰ ਮੇਯਵੀ ਕਏਸ਼?

ਜੇਤੀ ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ ॥

ਏਸ਼ਰੇ ਜੇ ਪੇਦਾ ਕਰੀ ਏ ਤੇ ਦੁਨਿਆ ਹੁੰ ਜੋਠੁੰ ਏ ਤੇਮਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਕੁਪਾ ਵਗਰ ਕੀਏਨੇ ਕਾਂਠ ਜ
ਮਯਾਨੁੰ ਨਥੀ ਕੀਏ ਕਾਂਠ ਜ ਕਏ ਸਕਤੁੰ ਨਥੀ

ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਿਕ ਜੇ ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ ॥

ਜੇ ਸਦਗੁਰੂ ਨੀ ਐਕ ਪਛਾ ਕੀਏਕੀ ਸੀਯ ਸਾਂਭਯਵਾਮਾਂ ਆਵੇ ਤੋ ਮਨੁਖਨੀ ਯੁਧਿ ਨੀ ਅੰਦਰ
ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਅਨੇ ਮੋਤੀ ਉਤਪੰਨ ਥਏਯਾਏ ਏ

ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਏ ਸਦਗੁਰੂ! ਮਨੇ ਐਵੀ ਸਮਝ ਆਪੋ

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੇ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ॥੬॥

ਹੁੰ ਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕਧਾਰੇਧ ਨਾ ਭੂਲੀ ਯਾਵ ॥੬॥

ਜੇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰ ਦਸੁਣੀ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਕੀਏ ਮਨੁਖ ਨੀ ਉੰਮਰ ਧਾਰ ਧੁਗ ਜੇਟਕੀ ਥਏ ਯਾਯ ਯਾਵੀ ਐਟਕੁੰ ਜ ਨਭੀ ਪਛਾ ਤੇਨੀ ਉੰਮਰ
ਯੀਯੋ ਦਸ ਗਈ ਥਏ ਯਾਯ

ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਐ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਅਨੇ ਆਯਾ ਸੰਸਾਰਮਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਥਏ ਯਾਯ ਅਨੇ ਦਰੇਕ ਮਨੁਖ ਤੇਨੀ ਪਾਭਯ ਧਾਯਵਾ ਕਾਗੇ

ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਲੇਇ ॥

ਜੇ ਕੀਏ ਮਨੁਖ ਯੂਯ ਜ ਨਾਮ ਕਮਾਏ ਨੇ ਆਯਾ ਸੰਸਾਰਮਾਂ ਸ਼ੋਭਾਧਮਾਨ ਥਏ ਯਾਯ

ਜੇ ਤਿਸੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੇ ॥

ਪੜ੍ਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੀ ਮਭੇਰ ਨੀ ਨਜਰਮਾਂ ਨ ਆਵੀ ਸਕਯੋ ਤੇ ਤੇਨੀ ਵਾਤਨੇ ਕੀਓਪੜ੍ਹ ਪ੍ਰਭੁ ਨਥੀ

ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਰਿ ਦੋਸੀ ਦੋਸੁ ਧਰੇ ॥

ਐਵੁੰ ਮਨੁਖ ਐਕ ਮਾਮੂਕੀ ਕੀਡਾ ਜੇਵੋ ਏ ਅਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇਨੇ ਦੋਖੀ ਕਰਾਰ ਆਪੇ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨੇ ਦੋਖ ਵਾਗੇ ਏ

ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਗੁਣੁ ਦੇ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਗੁਣਾਈਨ ਮਨੁਖਮਾਂ ਗੁਣ ਪੇਦਾ ਕਰੀ ਦੇ ਏ ਅਨੇ ਗੁਣਵਾਨ ਜ਼ੁਵ ਨੇ ਗੁਣ ਪੜ੍ਹਾ ਤੇ ਜ ਆਪੇ ਏ

ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ ਕਰੇ ॥੭॥

ਐਵੁੰ ਕੀਓ ਯੀਜੁੰ ਨਥੀ ਦੇਖਾਤੁੰ ਜੇ ਨਿਗੁਣਾ ਜ਼ੁਵੋ ਨੇ ਗੁਣ ਆਪੀ ਸਕੇ ॥੭॥

ਸੁਣਿਐ ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਰਿ ਨਾਥ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧਿਆਨ ਜੋਡਵਾ ਵਾਯਾ ਸਾਧਾਰਣ ਮਨੁਖ ਪੜ੍ਹਾ ਸਿੱਖ ਪੀਰ ਅਨੇ ਦੇਵਤਾਯੋ ਅਨੇ ਨਾਥੋ ਵਾਯੀ ਪੜ੍ਹਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਵੇ ਏ

ਸੁਣਿਐ ਧਰਤਿ ਧਵਲ ਆਕਾਸ ॥

ਅਨੇ ਤੇਯੋਨੇ ਸਮਯਾਓ ਜਾਯ ਏ ਤੇ ਧਰਤੀ ਅਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਨੋ ਆਸ਼ਰੋ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜ ਏ

ਸੁਣਿਐ ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ॥

ਜੇ ਘਬਾਂ ਫ੍ਰੀਪੋ ਤ੍ਰਯੋਧ ਵੀਕ ਅਨੇ ਪਾਤਾਲਮਾਂ ਵਧਾਪਕ ਏ

ਸੁਣਿਐ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਲੁ ॥

ਐਮਨੀ ਮਭਿਮਾ ਸਾਂਭਯਵਾਥੀ ਕਾਯ ਪੜ੍ਹਾ ਡਰਾਵੀ ਸਕਤੀ ਨਥੀ

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧਿਆਨ ਜੋਡਵਾ ਵਾਯਾ ਲਕਤ ਜਨੀਨੁ ਹੁੰਦਯ ਸਦਾਯ ਆਨੰਦਮਾਂ ਰਹੇ ਏ

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੮॥

ਕਾਰਣਾ ਤੇ ਤੇਨੀ ਮਭਿਮਾ ਸਾਂਭਯਵਾਥੀ ਮਨੁਖਨਾ ਦੁਖ ਅਨੇ ਪਾਪਨੋ ਨਾਸ਼ ਥਾਯ ਏ ॥੮॥

ਸੁਣਿਐ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਇੰਦੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਨੀ ਮਭਿਮਾ ਸਾਂਭਯਵਾਥੀ ਸਾਧਾਰਣ ਮਨੁਖ ਸ਼ਿਵ ਘੁਸ਼ਾ ਅਨੇ ਈਸ਼ਰੀ ਪੜ੍ਹਵੀ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਵੇ ਏ

ਸੁਣਿਐ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਣ ਮੰਦੁ ॥

ਘਰਾਘ ਮਨੁਖ ਪਛਾ ਮੋਢੇਥੀ ਅਕਾਥ ਪੁਰਖਾਨੀ ਮਛਿਮਾ ਕਰਵਾ ਵਾਗੇ ਤੀ ਸਾਖਾਰਝ ਘੁਢਿਵਾਯੋ
ਪਝਾ ਸ਼ਰੀਰਨੀ ਅੰਦਰ ਗਛਨ ਸਤ੍ਯਨਾ ਭੇਦ ਝਾਝੀ ਵੇ ਓ

ਸੁਣਿਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ ਭੇਦ ॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰਖਾਨੀ ਮਛਿਮਾ ਸਾਂਭਯਵਾਥੀ ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਸਾਥੇ ਮੇਯ ਕਰਵਾਨੀ ਧੁਕ੍ਤਿ ਤੇਨੇ ਸਮਝਾਓ ਝਾਝ
ਓ

ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦ ॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰਖਾਨੀ ਮਛਿਮਾ ਸਾਂਭਯਵਾਥੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸ਼੍ਰੁਤਿ ਅਨੇ ਵੇਦ ਨੀ ਸਮਝ ਆਵੀ ਝਾਝ ਓ

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਥ ਪੁਰਖਾਨਾ ਨਾਮਨੀ ਸਾਥੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਵਾਵਾਯਾ ਭਕਤਯਨ ਨਾ ਹੁਦਯ ਸਦਾਯ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਯ ਰਹੇ ਓ

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੯॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰਖਾਨੀ ਮਛਿਮਾ ਸਾਂਭਯਵਾਥੀ ਮਨੁਖਾਨਾ ਦੁਖ ਅਨੇ ਪਾਪੋਨੋ ਨਾਸ ਥਓ ਝਾਝ ਓ ॥੯॥

ਸੁਣਿਐ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਅਨੇ ਭਕ੍ਤਿਥੀ ਭਗਵਾਨਨੋ ਸਾਫ਼ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿ ਸਤ੍ਯਤਾ, ਸੰਤੋਖ ਅਨੇ ਆਧ੍ਯਾਤ੍ਮਿਕ
ਯ ਨ ਮੇਯਵੇ ਓ.

ਸੁਣਿਐ ਅਠਸਠਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧ੍ਯਾਨ ਯੋਡਵਾਥੀ ਅਡਸਠ ਤੀਰ੍ਥੀਨੂੰ ਸਨਾਨ ਯ ਥਓ ਝਾਝ ਓ

ਸੁਣਿਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧ੍ਯਾਨ ਯੋਡਵਾਥੀ ਐਟਕੋ ਆਦਰ ਪ੍ਰਾਪ ਥਾਯ ਓ ਯੇਟਕੋ ਆਦਰ ਭਝੀ
– ਭਝੀ ਨੇ ਥਾਯ

ਸੁਣਿਐ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧ੍ਯਾਨ ਯੋਡਵਾਥੀ ਤੇ ਅਡੋਭ ਧਿਤ ਥਓ ਝਾਝ ਓ ਅਨੇ ਤੇਨੀ
ਅੰਦਰਸ੍ਥਿਰਤਾ ਆਵੇ ਓ

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧ੍ਯਾਨ ਯੋਡਵਾਥੀ ਹੁਦਯਮਾਂ ਸਦਾਯ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਓਵਾਏਵੀ ਰਹੇ
ਓ

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੧੦॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧ੍ਯਾਨ ਯੋਡਵਾਥੀ ਦੁ:ਖ ਅਨੇ ਪਾਪੋਨੋ ਨਾਸ ਥਓ ਝਾਝ ਓ ॥੧੦॥

ਸੁਣਿਐ ਸਰਾ ਗੁਣਾ ਕੇ ਗਾਹ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧਿਆਨ ਜੋડਵਾਈ ਸਾਧਾਰણ ਮਨੁਖੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸਮਝ ਅਨੰਤ
ਥਈ ਜਾਏ ਏ

ਸੁਣਿਐ ਸੇਖ ਪੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧਿਆਨ ਜੋਡਵਾਈ ਸੇਖ ਪੀਰ ਅਤੇ ਘਾਟਸ਼ਾਹ ਨੀ ਪੜ੍ਹੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
ਕਰੀ ਕੇ ਏ

ਸੁਣਿਐ ਅੰਧੇ ਪਾਵਹਿ ਰਾਹੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧਿਆਨ ਜੋਡਵਾਈ ਅੰਧਾ ਅਤੇ ਜ਼ਾਨ ਭੀਨ ਮਨੁਖ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸੋਧੀ
ਕੇ ਏ

ਸੁਣਿਐ ਹਾਥ ਹੋਵੈ ਅਸਗਾਹੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧਿਆਨ ਜੋਡਵਾਈ ਆ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਨੀ ਢਕੀਤ ਸਮਝਾਈ ਜਾਏ ਏ

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧਿਆਨ ਜੋਡਵਾਈ ਹੁਣੇਮਾਂ ਸਦਾਯ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਚਲਾਏਵੀ ਰਹੇ
ਏ

ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥੧੧॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧਿਆਨ ਜੋਡਵਾਈ ਦੁ:ਖ ਅਤੇ ਪਾਪੀਨੋ ਨਾਸ ਥਈ ਜਾਏ ॥੧੧॥

ਮੰਨੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਧਿਆਨ ਜੋਡਵਾਈ ਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਯੂਘ ਜ ਭੋਧੀ ਥਈ ਜਾਏ,
ਤੇਜੁ ਵਰ੍ਹਾਨ ਕਰੀ ਸ਼ਕਾਯ ਨਹੀਂ ਤੇਜੁ ਭੋਧੀ ਏ

ਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਵਰ੍ਹਾਨ ਕਰੇ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਪਸਤਾਏ ਏ ਤੇ ਭੁੰ ਪੂਰ੍ਵ ਵਰ੍ਹਾਨ ਨ ਕਰੀ ਸ਼ਕਯੋ

ਕਾਗਦਿ ਕਲਮ ਨ ਲਿਖਣਹਾਰੁ ॥ਮੰਨੇ ਕਾ ਬਹਿ ਕਰਨਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਬਾਬਾਂ ਮਨੁਖ ਮਹੀਨੇ ਆ ਨਾਮ ਨੀ ਅੰਦਰ ਰਹੇਵੀ ਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾਨੋ ਅੰਦਾਜ਼ ਲਗਾਏ ਏ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
ਅਤੇ ਕਲਮ ਥੀ ਕੋਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਤੇ ਲਿਖਵਾਮਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ, ਮਨ ਮਾਂ ਸ਼ਰਧਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
ਕਰਨਾਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਏ

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੨॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨੂੰ ਨਾਮ ਯੂਘ ਜ ਭੋਧੀ ਏ ਅਤੇ ਮਾਯਾ ਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਥੀ ਪਰ ਏ, ਜਥਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂਨਾ ਨਾਮ
ਨੀ ਲਗਨੀ ਲਾਗੀ ਜਾਏ ਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਤੇ ਆ ਭੋਧਾਈ ਸਮਝਮਾਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ॥੧੨॥

ਮੰਨੈ ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥

ਪ੍ਰભੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋ ਤੇਨੀ ਯੁਧਿਓ ਭੋਧੀ ਥਓ ਜਾਏ ਏ ਮਨਮਾਂ ਜਾਗ੍ਰਿਤਿ ਆਵੀ ਜਾਏ ਏ

ਮੰਨੈ ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥

ਪ੍ਰભੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋ ਤੇਨਾਮਾਂ ਘਰਾਂ ਜੋ ਭੁਵਨ ਅਨੇ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਵੀਕ ਨੀ ਸਮਝ ਆਵੀ ਜਾਏ ਏ

ਮੰਨੈ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਨਾ ਖਾਇ ॥

ਪ੍ਰભੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋਐ ਮਨੁਸ਼੍ਯਨੇ ਸੰਸਾਰਨਾ ਵਿਕਾਰੋਨਾ ਘਾ ਮੋਢਾ ਉਪਰ ਨਥੀ ਵਾਗਤਾ.

ਮੰਨੈ ਜਮ ਕੈ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰભੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋ ਧਮ ਪਝਾ ਤੇਨਾ ਰਸਤਾ ਮਾਂ ਨਥੀ ਆਵਤਾ

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੩॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨੂੰ ਨਾਮ ਯੂਘ ਜੋ ਭੋਧੁੰ ਏ ਅਨੇ ਮਾਧਾ ਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਥੀ ਪਰ ਏ, ਜਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋ ਪਝਾ ਤੇਨੇ ਆ ਭੋਧਾਓ ਸਮਝਮਾਂ ਨਥੀ ਆਵਤੀ ॥੧੩॥

ਮੰਨੈ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋ ਜਿਓਗੀਨੀ ਸਫ਼ਰਮਾਂ ਵਿਕਾਰੋਨੋ ਸਾਮਨੋ ਕਰਵੋ ਪਸਤੀ ਨਥੀ

ਮੰਨੈ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋ ਆਦਰ ਸਾਥੇ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਥਾਏ ਏ

ਮੰਨੈ ਮਗੁ ਨ ਚਲੈ ਪੰਥੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋ ਤੇ ਦੁਨਿਆਨਾ ਅਵਗ ਅਵਗ ਧਰਮੋਐਘਤਾਵੇਵਾ ਰਸਤਾ ਉਪਰ ਨਥੀ ਧਾਵਤੀ

ਮੰਨੈ ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਸਨਬੰਧੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋ ਤੇ ਐਕ ਜੋ ਧਰਮ ਨੀ ਸਾਥੇ ਧਾਵੇ ਏ

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੪॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨੂੰ ਨਾਮ ਯੂਘ ਜੋ ਭੋਧੁੰ ਏ ਅਨੇ ਮਾਧਾ ਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵਥੀ ਪਰ ਏ, ਜਧਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋ ਪਝਾ ਤੇਨੇ ਆ ਭੋਧਾਓ ਸਮਝਮਾਂ ਨਥੀ ਆਵਤੀ ॥੧੪॥

ਮੰਨੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥

ਪ੍ਰਭੁਨਾ ਨਾਮ ਨੀ ਵਗਨੀ ਵਾਗੀ ਜਾਏ ਤੋ ਮੁਕ੍ਤਿ ਦੁਆਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਵੇ ਏ

મંનૈ પરવારૈ સાધારુ ॥

પ્રભુના નામ ની લગની લાગી જાય તો મનુષ્ય પોતાના પરિવારને પણ અકાલ પુરુષની સાથે દૂર રીતે જોડી દે છે

મંનૈ તરૈ તારૈ ગુરુ સિખ ॥

પ્રભુના નામ ની લગની લાગી જાય તો સદગુરુ સ્વયં સંસાર સાગર પાર કરાવીને લઈ જાય છે

મંનૈ નાનક ભવહિ ન ભિખ ॥

હે નાનક! પ્રભુના નામ ની લગની લાગી જાય તો મનુષ્ય દરેક પાસે માંગતો નથી

ઐસા નામુ નિરંજનુ હૈઈ ॥ જે કે મંનિ જાઠૈ મનિ કૈઈ ॥૧૫॥

અકાલ પુરુષ નું નામ બૂબ જ ઊંચું છે અને માયા ના પ્રભાવથી પર છે, જ્યારે પ્રભુના નામ ની લગની લાગી જાય તો પણ તેને આ ઊંચાઈ સમજમાં નથી આવતી ॥૧૫॥

પંચ પરવાઠ પંચ પરધાનુ ॥ પંચે પાવહિ દરગહિ માનુ ॥

જે લોકોનું મન પરમાત્માના નામની સાથે જોડાઈ જાય છે તે મનુષ્ય જગતમાં મશહૂર થઈ જાય છે અને બધાંનો નાયક બની જાય છે, જે લોકોનું મન પરમાત્માના નામની સાથે જોડાઈ જાય છે તે અકાલ પુરુષ ના દરબારમાં માન અને સન્માન પ્રાપ્ત કરે છે

પંચે મૈહિ દરિ રાજાનુ ॥ પંચા કા ગુરુ દેવુ ધિઆનુ ॥

જે લોકોનું મન પરમાત્માના નામની સાથે જોડાઈ જાય છે રાજ દરબારમાં પણ તેની શોભા થાય છે, જે લોકોનું મન પરમાત્માના નામની સાથે જોડાઈ જાય છે આ બધી શોભા ગુરુ ના ભાવ દ્વારા જ પ્રાપ્ત થાય છે

જે કે કરૈ કરૈ વીચારુ ॥ કરતે કે કરૈ નાહી સુમારુ ॥

ભલે કોઈપણ જોવે અથવા વિચાર કરે, પરંતુ તે અકાલ પુરુષની દુનિયાનો કોઈ હિસાબ ના લગાવી શકે

ધૌલુ ધરમુ દરિઆ કા પુત્રુ ॥

અકાલ પુરુષ નો ધર્મ અટલ નિયમ બળદ જેવો છે જે ધર્મ દયા નો પુત્ર છે

સંતેષુ થાપિ રખિઆ જિનિ સૂતિ ॥

આ ધર્મ એ પોતાની મર્યાદા અનુસાર સંતોષ ને જન્મ આપ્યો

જે કે સુઝૈ હૈવૈ સચિઆરુ ॥ ધવલૈ ઉપરિ કેટા ઢારુ ॥

જો કોઈ મનુષ્ય સમજી લે તો તે યોગ્ય બની જાય છે, આ બળદ ઉપર ધરતી નો અનંત ભાર છે

ਧਰਤੀ ਹੋਰੁ ਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੈ ਕਵਣੁ ਜੋਰੁ ॥

ਐਤਕੀ ਘੋਰ ਅਭਾਉ ਤੇਰੀ ਰੀਤਿ ਉਪਾਏੀ ਭਾਉ ਐਤਕੇ ਤੇਰੀ ਨੀਚੇ ਘੋਰ ਅਭਾਉ ਏ ਅਨੇ ਪਈ
ਫ਼ਰੀਬੀ ਘੋਰ ਅਭਾਉ ਘੋਰ ਅਭਾਉ ਏ ਅਭਾਉ ਘੋਰ ਅਭਾਉ ਸਭਾਰੋ ਆਪਵਾ ਮਾਟੇ ਕਯੋ ਆਸ਼ਰੋ
ਫ਼ਰੀਬੀ?

ਜੀਅ ਜਾਤਿ ਰੰਗਾ ਕੇ ਨਾਵ ॥ ਸਭਨਾ ਲਿਖਿਆ ਵੁੜੀ ਕਲਾਮ ॥

ਆ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਮਾਂ ਘੋਰੀ ਘੋਰੀ ਜਾਤਿਓ ਏ, ਘੋਰਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਘੋਰੀ ਜੀਵੀ ਪਏ ਏ, ਆ ਘੋਰਾਂਨਾ ਥੋਘ
ਅਭਾਉ ਪੁਰਖ ਐਕ ਜ ਕਲਮਥੀ ਕਯੋ ਏ

ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਕੇਤਾ ਹੋਇ ॥

ਪਏ ਕੀਓ ਵਿਰਥਾ ਮਨੁਖ ਆ ਥੋਘ ਕਯਵਾਨੁ ਜਾਏ ਏ, ਕੀਓ ਆ ਥੋਘ ਕਯਵਾ ਜਾਏ ਤੀ ਤੇ
ਐਤਕੀ ਕਾਯੋ ਥੋਘ ਜਾਏ ਤੇ ਤੇਨੋ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਯਾਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਏ

ਕੇਤਾ ਤਾਣੁ ਸੁਆਲਿਹੁ ਰੂਪੁ ॥ ਕੇਤੀ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਕੌਣੁ ਕੂਤੁ ॥

ਅਭਾਉ ਪੁਰਖ ਅਨੰਤ ਘੋਰ ਰੂਪ ਏ ਅਨੰਤ ਸੁੰਦਰ ਏ, ਅਨੇ ਅਨੰਤ ਤੇਨੂੰ ਦਾਨ ਏ ਪਏ ਤੇਨੋ ਅੰਦਾਜ਼
ਕੀਏ ਕਯਾਏੀ ਭਾਉ

ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਏਕੋ ਕਵਾਉ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਏ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥

ਤੇਨਾ ਫੁੱਲ ਅਨੁਸਾਰ ਜ ਆਪੋ ਸੰਸਾਰ ਘੋਰੀ ਫੀਬੀ ਤੇਨਾ ਫੁੱਲ ਥੀ ਜ ਘੋਰਾਂ ਘੋਰਾਂ ਸਮੁੱਚਾ ਪਏ
ਘੋਰੀ ਕਯੋ

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣੁ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਮਾਰੀ ਹੁੰ ਤਾਕਾਤ ਏ ਤੇ ਫੁੱਲਤਨਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀ ਭਾਉ, ਹੁੰ ਤੀ ਤਮਾਰਾ ਐਕ ਪਏ ਘੋਰੀਨਾ ਨੇ ਕਾਯਕ
ਥੀ.

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥ ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੬॥

ਜੇ ਤਨੇ ਗੰਧੁ ਤੇ ਜ ਕਾਮ ਕਯੋ ਏ, ਫੇ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਤੂੰ ਸਦਾਏ ਅਟਕ ਰਹੇਵਾਵਾਯੋ ਏ ॥੧੬॥

ਅਸੰਖ ਜਪ ਅਸੰਖ ਭਾਉ ॥ ਅਸੰਖ ਪੂਜਾ ਅਸੰਖ ਤਪ ਤਾਉ ॥

ਅਭਾਉ ਪੁਰਖੀ ਰਘਨਾਮਾਂ ਅਸੰਖ ਜੀਵੀ ਜਪ ਕਰੇ ਏ ਅਸੰਖ ਜੀਵ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਏ, ਅਸੰਖ
ਜੀਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਏ ਅਸੰਖ ਜੀਵ ਤਪਮਾਂ ਤਪੇ ਏ

ਅਸੰਖ ਗਰੰਥ ਮੁਖਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ॥ ਅਸੰਖ ਜੋਗ ਮਨਿ ਰਹਿ ਉਦਾਸ ॥

ਅਸੰਖ ਜੀਵ ਗ੍ਰੰਥੀਨਾ ਪਾਠ ਕਰੇ ਏ, ਅਸੰਖ ਜੀਵ ਜੋਯੋਗ ਕਰੇ ਏ ਤੇ ਮਨਮਾਂ ਉਦਾਸ ਰਹੇ ਏ

ਅਸੰਖ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ॥

ਅਸੰਖ ਕਯੋ ਅਭਾਉ ਪੁਰਖੀਨਾ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰੇ ਏ।

ਅਸੰਖ ਸਤੀ ਅਸੰਖ ਦਾਤਾਰ ॥

ਅસੰખ્ય દાની અને દાતા છે

અસંખ સુર મુહ ભખ સાર ॥

અકાલ પુરખની રચનામાં અસંખ્ય શૂરવીરો છે જે પોતાના મોઢા ઉપર શાસ્ત્રોના વાર સહન કરી રહ્યા છે

અસંખ મેનિ લિલ લાਇ તાર ॥

અસંખ્ય મૌની હાથ જોડીને અકાલ પુરખની સાથે તાર બાંધીને બેઠા છે

કુદરતિ કલ્લ કહા વીચારુ ॥

કુદરત વિશે વિચારવા વાળો હું કોણ છું ,

વારિઆ ન જાવા દેક વાર ॥

એકવાર પણ તેની ઉપર કુરબાન થઇ થવા લાયક પણ નથી

જે તુયુ ભાવે સાદી ભલી કાર ॥

જે તને યોગ્ય લાગે છે તે જ કામ યોગ્ય છે

તુ સદા સલામતિ નિરંકાર ॥૧૭॥

હું નિરંકાર! તું સદાય અટલ રહેવાવાળો છે ॥ ૧૭॥

અસંખ મુરખ અંધ ઘેર ॥

નિરંકાર ની સૃષ્ટિની રચનામાં અસંખ્ય મહામૂર્ખ છે

અસંખ ચેર હરામખેર ॥

અસંખ્ય ચોર છે જે બીજા નો માલ ચોરીને ઉપયોગ કરી રહ્યા છે

અસંખ અમર કરિ જાહિ જોર ॥

અસંખ્ય લોકો એવા મનુષ્ય પણ છે જે હુકમ ચલાવીને જોર-જબરદસ્તી કરીને અંતે આ સંસારમાંથી ચાલ્યા જાય છે

અસંખ ગલલ્લ હતિઆ કમાહિ ॥

અસંખ્ય મનુષ્ય લોકો ના ગળા કાપી રહ્યા છે

અસંખ પાપી પાપુ કરિ જાહિ ॥

અસંખ્ય પાપી મનુષ્ય પાપની કમાણી કરીને આ દુનિયામાંથી ચાલ્યા જાય છે

ਅਸੰਖ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੇ ਫਿਰਾਹਿ ॥

ਅਸੰਖਯ ਯੋਗੁੰ ਯੋਗਨਾਰਾ ਕੋਕੀ ਪੋਤਾਨਾ ਸਵਭਾਵਮਾਂ ਜ ਰਹੇ ਏ

ਅਸੰਖ ਮਲੇਛ ਮਲੁ ਭਖਿ ਖਾਹਿ ॥

ਅਨੇ ਅਸੰਖਯ ਯੋਗੀ ਯੁਧਿਵਾਯਾ ਮਨੁਖ ਮਯ ਯਾਏਨੇ ਜੁਵੀ ਰਹਾ ਏ

ਅਸੰਖ ਨਿੰਦਕ ਸਿਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ ॥

ਅਸੰਖਯ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਪੋਤਾਨਾ ਮਾਥੇ ਨਿੰਦਾਨੋ ਭਾਰ ਉਪਾਡੀ ਰਹਾ ਏ

ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਮਾਰੀ ਗੁੰ ਤਾਕਾਤ ਏ ਤੇ ਤਾਰੀ ਕੁਦਰਤ ਉਪਰ ਭੁੰ ਵਿਧਾਰ ਕਰੀ ਗੁੰ , ਭੁੰ ਤੋ ਯੂਯ ਜ ਰੁਖੁ
ਵਿਧਾਰ ਕਰੀ ਰਹਿਓ ਏ

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਭੁੰ ਤੋ ਤਮਾਰਾ ਏਕ ਪਯਾ ਯਕਿੰਦਾਨ ਨੇ ਥਾਧਕ ਨਥੀ

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਜੇ ਤਨੇ ਗਮ੍ਧੁੰ ਤੇ ਜ ਕਾਮ ਭਲੁੰ ਏ

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੮॥

ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਤੁੰ ਸਦਾਧ ਅਟਕ ਰਹੇਵਾਵਾਯੋ ਏ ॥੧੮॥

ਅਸੰਖ ਨਾਵ ਅਸੰਖ ਥਾਵ ॥

ਕੁਦਰਤਨਾ ਅਸੰਖਯ ਜੁਵੀ ਅਨੇ ਅਨ੍ਧ ਅਨੰਤ ਪਦਾਰਥੋ ਨਾ ਅਸੰਖਯ ਨਾਮ ਏ

ਅਗੰਮ ਅਗੰਮ ਅਸੰਖ ਲੋਅ ॥

ਅਸੰਖਯ ਤੇਨਾ ਸਥਾਨ ਏ ਅਸੰਖਯ ਤੇਨਾ ਭਵਨ ਏ ਜਥਾਂ ਸੁਖੀ ਮਨੁਖ ਨੀ ਪਭੋਧ ਨ ਭੋਏ ਗੇ

ਅਸੰਖ ਕਹਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਹੋਇ ॥

ਜੋ ਮਨੁਖ ਕੁਦਰਤਨਾ ਕੇਯ ਕਯਵਾਨੇ ਮਾਟੇ ਅਸੰਖਯ ਗਯ ਕਏ ਤੋ ਤੇਮਨਾ ਮਾਥਾ ਉਪਰ ਭਾਰ ਥਏ
ਜਾਧ ਏ ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਅਸੰਖਯ ਗਯ ਪਯਾ ਪਧਾਸਿ ਨਥੀ

ਅਖਰੀ ਨਾਮੁ ਅਖਰੀ ਸਾਲਾਹ ॥

ਪਯਾ ਅਕਾਭ ਪੁਰੁਖਨੁੰ ਨਾਮ ਅਕੁਰੋ ਫ਼ਾਰਾ ਜੇ ਕਏ ਗਕਾਧ ਏ ਤੇਨੀ ਸਤੁਤਿ ਪਯਾ ਅਕੁਰੋ ਫ਼ਾਰਾ ਜ
ਕਰੀ ਗਕਾਧ ਏ

ਅਖਰੀ ਗਿਆਨੁ ਗੀਤ ਗੁਣ ਗਾਹ ॥

ਅਕਾਭ ਪੁਰੁਖਨੁੰ ਗ਼ਾਨ ਪਯਾ ਅਕੁਰੋ ਫ਼ਾਰਾ ਵਿਧਾਰੀ ਗਕਾਧ ਏ ਅਕੁਰੋ ਫ਼ਾਰਾ ਤੇਨਾ ਗੀਤ ਅਨੇ ਗੁਣ
ਥੀ ਪਰਿਧਿਤ ਥਏ ਗਕੀਐ ਈਐ

ਅਖਰੀ ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਬਾਣਿ ॥

ਵਖਵੁੰ ਅਨੇ ਘੋਲਵੁੰ ਪਛਾ ਅਖਰੀ ਫ਼ਾਰਾ ਜ ਸੰਭਵ ਏ

ਅਖਰਾ ਸਿਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ਵਖਾਣਿ ॥

ਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਨੇ ਮਾਟੇ ਅਖਰੀ ਵਖਾਣੇ ਏ ਤੇਨਾ ਸਵਯੰਨਾ ਮਾਥਾ ਉਪਰ ਕੀਏ ਵੇਖ ਵਖਾਣਾ ਨਈ

ਜਿਨਿ ਏਹਿ ਲਿਖੇ ਤਿਸੁ ਸਿਰਿ ਨਾਹਿ ॥

ਏਥੇ ਵੇਖ ਵਖਾਣਾ ਏ ਤੇਨਾ ਪੋਤਾਨਾ ਮਾਥਾ ਉਪਰ ਕੀਏ ਜ ਵੇਖ ਨਈ

ਜਿਵ ਫੁਰਮਾਏ ਤਿਵ ਤਿਵ ਪਾਹਿ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ, ਫੁੱਲਮ ਕਰੇ ਏ ਤੇਮ ਤੇਮਮਨੁਖਪੋਤਾਨਾ ਸੰਯੋਗੀਨਾ ਭੋਗਵੇ ਏ

ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ ਤੇਤਾ ਨਾਉ ॥

ਆਪੁੰ ਜਗਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੇ ਘਨਾਘੁੰ ਏ

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ ਕੇ ਥਾਉ ॥

ਕੀਏਪਛਾ ਜਗਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਾ ਸਵਰੂਪ ਵਗਰ ਘਾਲੀ ਨਈ

ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣੁ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਮਾਰੀ ਚੁੰ ਤਾਕਾਤ ਏ ਤੇ ਫੁੰ ਫੁੱਲਰਤ ਨੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀ ਚੁੰ

ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥

ਫੁੰ ਤੋ ਤਮਾਰਾ ਏਕ ਪਛਾ ਘਲਿਫਾਨ ਨੇ ਵਾਧਕ ਨਈ

ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਏ ਤਨੇ ਗਮੁੰ ਤੇ ਜ ਕਾਮ ਭਲੁੰ ਏ

ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੧੯॥

ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ! ਤੁੰ ਸਦਾਧ ਅਟਕ ਰਹੇਵਾਵਾਯੋ ਏ ॥੧੯॥

ਭਰੀਐ ਹਥੁ ਪੈਰੁ ਤਨੁ ਦੇਹ ॥

ਯੋ ਛਾਧ ਅਥਵਾ ਪਗ ਅਥਵਾ ਸਰੀਰ ਮੇਲੁੰ ਥਏ ਜਾਧ

ਪਾਣੀ ਧੋਤੇ ਉਤਰਸੁ ਖੇਹ ॥

ਤੋ ਪਾਞੀਥੀ ਧੋਵਾਥੀ ਮੇਲ ਉਤਰੀ ਜਾਧ ਏ

ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜੁ ਹੋਇ ॥

ਮੂਤ ਥੀ ਕਪੜਾਂ ਗੰਦਾ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਦੇ ਸਾਬੂਣੁ ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇ ॥

ਤੇ ਸਾਯੂਥੀ ਧੋਵਾ ਥੀ ਸਾਫ਼ ਥਓਂ ਜਾਯ ਓ

ਭਰੀਐ ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਅਨੇ ਯੁਛਿ ਪਾਪੋਥੀ ਭਰਾਓਂ ਜਾਯ ਓ

ਓਹੁ ਧੋਧੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ਤੀ ਤੇ ਪਾਪ ਅਕਾਭ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਮ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਵਾਥੀ ਧੋਓਂ ਸ਼ਕਾਯ ਓ

ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀ ਆਖਣੁ ਨਾਹਿ ॥

ਪੁਝਯ ਅਥਵਾ ਪਾਪ ਫੁਕਤ ਨਾਮ ਨਥੀ

ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਣਾ ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਹੁ ॥

ਯੇਵਾ ਕਮੋਂ ਤੁੰ ਕਰੀਸ਼ ਤੇਵਾ ਸੰਸਕਾਰ ਤਾਰੀ ਅੰਦਰ ਅੰਕੁਰਿਤ ਥਓਂ ਜਸ਼ੋ

ਆਪੇ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹੁ ॥

ਯੇ ਕਾਂਓਂ ਪਝਾ ਤੁੰ ਵਾਕੀਸ਼ ਤੇਨੂੰ ਫੁਲ ਸਵਯੰ ਤੁੰ ਜ ਘਾਓਂਸ਼

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ ॥੨੦॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਭ ਪੁਰਖ ਨਾ ਫੁਕਮਮਾਂ ਜਨਮ-ਮਰਯਾਨਾ ਧਕਕਰਮਾਂ ਪੜ੍ਹਯੋ ਜ ਰਹੀਸ਼ ॥ ੨੦॥

ਤੀਰਥੁ ਤਪੁ ਦਇਆ ਦਤੁ ਦਾਨੁ ॥

ਤੀਰਥ, ਯਾਤ੍ਰਾਯੋ, ਸਾਖਨਾ, ਦਯਾ ਕਰਵੀ, ਦੀਥੇਬੁੰ ਦਾਨ

ਜੇ ਕੇ ਪਾਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨੁ ॥

ਤੇਨਾ ਥਕੀਯੋ ਕੀਓਂ ਮਨੁਖ ਨੇ ਕੀਓਂ ਆਦਰ ਸਤਕਾਰ ਮਯੀ ਪਝਾ ਜਾਯ ਤੀ ਤੇ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਓ

ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨਿ ਕੀਤਾ ਭਾਉ ॥

ਪਰੰਤੂ ਯੇ ਮਨੁਖ ਐ ਅਕਾਭ ਪੁਰਖ ਨਾ ਨਾਮ ਮਾਂ ਪੋਤਾਨੇ ਯੋਤੀ ਦੀਥੋ ਅਨੇ ਤੇਨਾ ਨਾਮਮਾਂ ਰੰਗਾਓਂ
ਗਯੋ

ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਨਾਉ ॥

ਤੇਵਾ ਮਨੁਖੇ ਪੋਤਾਨੀ ਅੰਦਰਜ਼ ਤੀਰਥ ਸਨਾਨ ਮਾਂ ਧਸੀ ਧਸੀਨੇ ਨਾਭੀ ਵੀਥੁੰ

ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਓ ਅਕਾਭ ਪੁਰਖ ਯੋ ਤਮੇ ਸਵਯੰਮਾਰੀ ਅੰਦਰ ਗੁਯੋ ਪੇਦਾ ਨਾ ਕਰੋ

ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਤੀ ਜ ਮਾਰਾਥੀ ਤਮਾਰੀ ਭਕਤਿ ਨਾ ਨਭੀ ਥਓਂ ਸ਼ਤੇ

ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ ॥

ਤੂੰ ਸ੍ਵਯੰ ਮਾਧਾ ਓ ਤੂੰ ਸ੍ਵਯੰ ਜ ਯਕਸ਼ਾਓ

ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਤੂੰ ਸਦਾ ਸ੍ਵਿਰ ਓ ਸੁੰਦਰ ਓ ਤਾਰੰ ਮਨ ਭੰਮੇਸ਼ਾ। ਪ੍ਰਸੰਨਤਾਥੀ ਭਰੇਕੁੰ ਓ

ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣੁ ਥਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ ॥

ਤੇ ਕਯੋ ਸਮਧ ਫਤੋ ਕਓ ਥਿਥਿ ਫਤੀ ਕਯੋ ਫਿਵਸ ਫਤੋ

ਕਵਣਿ ਸਿ ਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋਆ ਆਕਾਰੁ ॥

ਕਓ ਝਰੁ ਫਤੀ ਅਨੇ ਕਯੋ ਮਫਿਨੋ ਫਤੋ ਜਧਾਰੇ ਆ ਸੰਸਾਰ ਘਨ੍ਯੋ

ਵੇਲ ਨ ਪਾਈਆ ਪੰਡਤੀ ਜਿ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਣੁ ॥

ਆ ਸੰਸਾਰ ਝਧਾਰੇ ਘਨ੍ਯੁ ਤੇ ਸਮਧਨੀ ਪੰਡਿਤੀਨੇ ਪਧਾ ਘਘਰ ਨਥੀ ਨਫੀਂਤਰ ਤੇਨੀ ਉਪਰ ਤੇ ਥੋਕੀਐ
ਐਕ ਪੁਰਾਧਾ ਥਧੀ ਥੀਧੁ ਫੀਤ

ਵਖਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਕਾਦੀਆ ਜਿ ਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ ਕੁਰਾਣੁ ॥

ਤੇ ਸਮਧਨੀ ਕਾਯੋ ਨੇ ਪਧਾ ਘਘਰ ਨ ਥਾਗੀ ਨਫੀਂਤਰ ਤੇ ਥੋਕੀਐ ਪਧਾ ਐਕ ਕੁਰਾਨ ਥਧੀ ਨਾਧੀ
ਫੀਤ

ਥਿਤਿ ਵਾਰੁ ਨਾ ਜੋਗੀ ਜਾਣੈ ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨਾ ਕੋਈ ॥

ਜਧਾਰੇ ਆ ਜਗਤ ਘਨ੍ਯੁ ਫਤੁੰ ਧਾਰੇ ਕਓ ਥਿਥਿ ਕਯੋ ਫਿਵਸ ਫਤੋ, ਕਓ ਝਰੁ ਫਤੀ ਅਨੇ ਕਯੋ
ਮਫਿਨੋ ਫਤੋਆ ਵਾਤ ਕੀਓ ਧੋਗੀ ਪਧਾ ਨਥੀ ਜਾਧਾਤਾ ਤੇ ਕੀਓ ਮਨੁਧ ਨਥੀ ਜਾਧਾਤੋ

ਜਾ ਕਰਤਾ ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥

ਨਿਮਾਤਾਐ ਆ ਜਗਤ ਨੇ ਪੇਫਾ ਕਧੀ ਓ ਤੇ ਸ੍ਵਧੰ ਜ ਜਾਧੋ ਓ ਤੇ ਤੇਧੋ ਆਨੀ ਰਧਨਾ ਝਧਾਰੇ ਕਰੀ

ਕਿਵ ਕਰਿ ਆਖਾ ਕਿਵ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿਵ ਜਾਣਾ ॥

ਤੋਵੀ ਰੀਤੇ ਘਤਾਧੁੰ, ਤੋਵੀ ਰੀਤੇ ਤੇਨੀ ਮਫਿਮਾ ਗਾਓ, ਤੋਵੀ ਰੀਤੇ ਤੇਨੁੰ ਵਧਾਨ ਕਰੰ, ਤੋਵੀ ਰੀਤੇ ਤੇਨੇ
ਸਮਯੁੰ

ਨਾਨਕ ਆਖਣਿ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਇਕ ਦੂ ਇਕੁ ਸਿਆਣਾ ॥

ਫੇ ਨਾਨਕ! ਫਰੇਕ ਯੋਵ ਪੀਤਾਨੇ ਘੀਜਾਥੀ ਵਧਾਰੇ ਸਮਯਫਾਰ ਸਮਯੋਨੇ ਅਕਾਥ ਪੁਰੁਧਨੀ ਮਫਿਮਾ
ਘਤਾਵਵਾਨੀ ਪ੍ਰਧਨ ਕਰੇ ਓ ਪਧਾ ਘਤਾਵੀ ਫਾਕਤੀ ਨਥੀ

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰੁਧ ਸੀਥੀ ਮੀਟੋ ਓ ਤੇਨੀ ਮਫਿਮਾ ਸੀਥੀ ਓਧੀ ਓ ਜੇ ਕਾਂਓ ਪਧਾ ਆ ਜਗਤਮਾਂ ਫਟੀ
ਰਫੁੰ ਓ ਐ ਤੇਨੁੰ ਜ ਕਰੇਕੁੰ ਓ

ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ ਆਪੋ ਜਾਣੈ ਅਗੈ ਗਇਆ ਨ ਸੋਹੈ ॥੨੧॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਜੋ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਪੋਤਾਨੀ ਯੁਧਿਨਾ ਆਸ਼ਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਮਛਿਮਾਨੇ ਕਛੇਵਾਨੋ ਪ੍ਰਯਾਨ
ਕਰੇ ਤੋ ਪੜਾ ਤੇ ਅਕਾਥ ਪੁਰੁਖ ਨਾ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਜਯ ਅਨੇ ਆਦਰ ਅਨੇ ਮਾਨ ਨਥੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਤੋ ॥੨੧॥

ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲਖ ਆਗਾਸਾ ਆਗਾਸ ॥

ਪਾਤਾਲਾਨੀ ਨੀਚੇ ਥਾਵਾਂ ਘਬਾਂ ਘੀਜਾਂ ਵਾਘੋ ਪਾਤਾਲ ਏ ਅਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਉਪਰ ਘੀਜਾਂ ਵਾਘੋ
ਆਕਾਸ਼ ਏ

ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲਿ ਥਕੇ ਵੇਦ ਕਹਨਿ ਇਕ ਵਾਤ ॥

ਵੇਦ ਕਛੇ ਏ ਤੇ ਅਨੇਕੋ ਆਖਿ-ਮੁਨਿ ਜਗਤਨਾ ਆਖਰੀ ਏਤੇ ਜਯਨੇ ਗੋਤੀ ਗੋਤੀਨੇ ਥਾਕੀ ਗਯਾ ਪੜਾ
ਤੇ ਆ ਸ੍ਰਿਣਿਨੋ ਅੰਤ ਨ ਗੋਤੀ ਸ਼ਕਯਾ

ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ ਅਸੁਲੂ ਇਕੁ ਧਾਤੁ ॥

ਮੁਸ਼ਿਮ ਅਨੇ ਈਸਾਏ ਧਰਮਨਾ ਧਾਰੇਧ ਗ੍ਰੰਥ ਕਛੇ ਏ ਤੇ ਕੁਥ ੧੮ ਭਾਗ ਸ੍ਰਿਣਿ ਏ ਜੇਨੋ ਆਰੰਭ ਅਕਾਥ
ਪੁਰੁਖ ਏ ਪੜਾ ਭਾਗ ਅਨੇ ਵਾਘ ਪੜਾ ਕੁਦਰਤਨੀ ਗਯਾਤਰੀਮਾਂ ਉਪਯੋਗ ਕਰੀ ਸ਼ਕਵੋ ਸੰਭਵ ਨਥੀ

ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਅਕਾਥ ਪੁਰੁਖਨੀ ਕੁਦਰਤਨਾ ਨੋ ਵੇਖ ਧਾਰੇ ਜ ਵਾਘੀ ਸ਼ਾਕੀਐ ਜੋ ਵਾਘਵੋ ਸੰਭਵ ਭੋਧ ਤੇਨੋਵੇਖ
ਕਧਾਰੇਧ ਘਰਮ ਨਥੀ ਥਤੋ ਗਯਾਤਰੀ ਘਰਮ ਥਏ ਜਾਧ ਏ

ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੁ ॥੨੨॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਜੋ ਅਕਾਥ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਸੌਥੀ ਮੋਟੋ ਕਛੇਵਾਮਾਂ ਆਵਯੋ ਏ ਤੇ ਸਵਧੰ ਜ ਪੋਤਾਨੇ ਜਾਏ ਏ
ਅਨੇ ਪੋਤਾਨੀ ਮਛਿਮਾ ਜਾਏ ਏ ॥੨੨॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ ਏਤੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈਆ ॥

ਮਛਿਮਾ ਨੇ ਧੋਗਧ ਅਕਾਥ ਪੁਰੁਖਨੀ ਮਛਾਨਤਾਨੂੰ ਵਧਾਨ ਕਰੀ ਕਰੀਨੇ ਕੋਈ ਪੜਾ ਮਨੁਖ ਨੇ ਐਟਵੂੰ ਨ
ਸਮਝਾਯੂੰ ਤੇ ਤੇਨੋ ਅੰਤ ਏ ਜ ਨਛੀ

ਨਦੀਆ ਅਤੈ ਵਾਹ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ॥

ਨਦੀਐ ਅਨੇ ਨਾਯਾਂ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮਾਂ ਜਯਨੇ ਮਯੇ ਏ ਅਨੇ ਪਥੀ ਤੇਨੇ ਆਯਾਯੀ ਸ਼ਕਾਤਾ ਨਥੀ

ਸਮੁੰਦ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ॥

ਸਮੁਦ੍ਰ ਨੋ ਆਦਸ਼ਾਛ ਨਾ ਸੁਭਤਾਨ ਜੋ ਪਛਾਡ ਏ ਤੇਨਾ ਜੇਟਵੂੰ ਧਨ ਅਨੇ ਤੇਨੋ ਛਗਵੋ ਭੋਧ ਐਟਵੀ
ਪ੍ਰਭੂਨੀ ਮਛਿਮਾ ਕਰੋ ਤੋ ਪੜਾ ਤੇ ਐਕ ਕੀਤੀ ਘਰਾਘਰ ਪੜਾ ਨਥੀ

ਕੀੜੀ ਤੁਲਿ ਨ ਹੋਵਨੀ ਜੇ ਤਿਸੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰਹਿ ॥੨੩॥

ਪੜਾ ਤੇਮਨਾ ਘਜਾਨਾ ਕੀਤੀ ਤੁਲਧ ਪੜਾ ਨਥੀ ਛੇ ਅਕਾਥ ਪੁਰੁਖ! ਤੂੰ ਕੀਤੀ ਜੇਵਾ ਜ਼ੁਵਨੇ ਅੰਦਰਥੀ
ਵਿਸਾਰਤੋ ਨਛੀ ॥੨੩॥

ਅੰਤੁ ਨ ਸਿਫਤੀ ਕਹਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖના ਗੁણੋ ਨੋ ਅੰਤੁ ਜ ਨਥੀ

ਅੰਤੁ ਨ ਕਰਣੈ ਦੇਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੀ ਰਖਨਾ ਅਨੇ ਤੇਨਾ ਫਾਨਨੋ ਕੀਓ ਅੰਤੁ ਨਥੀ ਕਰੀ ਸ਼ਕਤੁ

ਅੰਤੁ ਨ ਵੇਖਣਿ ਸੁਣਣਿ ਨ ਅੰਤੁ ॥

ਯੋਵਾ ਅਨੇ ਸਾਂਭਯਵਾ ਥੀ ਪਯਾ ਤੇਨਾ ਗੁਣੋਨੋ ਅੰਤੁ ਨਥੀ ਥਓ ਜਤੋ

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਮਨਿ ਮੰਤੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਾ ਮਨਮਾਂ ਗੁੰ ਸਥਾਓ ਓ ਆ ਵਾਤਨੋ ਅੰਤੁ ਪਯਾ ਨਥੀ ਥਤੋ

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੇ ਆ ਜਗਤੁ ਜੋ ਫੇਯਾਓ ਰਹੁੰ ਓ ਤੇ ਘਨਾਯੁੰ ਓ ਪਰੰਤੂ ਤੇਨੋ ਪਯਾ ਅੰਤੁ ਨਥੀ

ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਪਯਾ ਆਯਰੇ ਤੇਨੀ ਆ ਪਾਰ ਤੇ ਪੇਥੀ ਪਾਰ ਨੋ ਓਰ ਫੇਯਾਤੋ ਨਥੀ

ਅੰਤੁ ਕਾਰਣਿ ਕੇਤੇ ਬਿਲਲਾਹਿ ॥

ਤੇਨੋ ਅੰਤਿਮ ਓਰ ਸ਼ੋਧਵਾ ਮਾਟੇ ਮਨੁਖ ਵਥਯਾ ਮਾਰੇ ਓ

ਤਾ ਕੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ਜਾਹਿ ॥

ਪਯਾ ਤੀਧ ਤੇਨਾ ਅੰਤਨੋ ਪਾਰ ਥਗਾਡੀ ਸ਼ਕਤਾ ਨਥੀ

ਏਹੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਤੇਨੋ ਅੰਤੁ ਕੀਓ ਮਨੁਖ ਪਾਮੀ ਨਥੀ ਸ਼ਕਤੋ

ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਐ ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ ॥

ਯੇਮ ਯੇਮ ਤੁਛੇਤਾ ਜਾਧ ਓ ਤੇਮ ਤੇਮ ਵਥਤੋ ਜਾਧ ਓ

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਊਚਾ ਥਾਉ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਘ੍ਰਯੁ ਜ ਮੋਟਾ ਓ

ਊਚੇ ਉਪਰਿ ਊਚਾ ਨਾਉ ॥

ਤੇਨੁੰ ਨਾਮ ਪਯਾ ਊਚੁੰ ਓ

ਏਵਡੁ ਊਚਾ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ॥

ਐਟਲੁੰ ਊਚੁੰ ਤੇ ਕੀਓ ਫਾਯਾਂ ਪਛੋਧੀ ਜ ਨ ਸ਼ਕੇ

ਤਿਸੁ ਊਚੇ ਕਉ ਜਾਣੈ ਸੋਇ ॥

ਝੁਕਤੁ ਤੇ ਪੋਤੇ ਜ ਐਟਕੀ ਭੰਘੀ ਓ ਤੇ ਤੇ ਜ ਪਾਮੀ ਚੜੇ

ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਆਪਿ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਵਯੰ ਜ ਆਉ ਓ ਤੇ ਤੇ ਤੇਟਕਾ ਮੋਟਾ ਓ

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ ਦਾਤਿ ॥੨੪॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਅਮਾਰੀ ਉਪਰ ਤੂੰ ਜ ਰਹੇਮਤ ਨੀ ਨਜ਼ਰ ਨੂੰ ਫਾਨ ਅਮਨੇ ਆਪੇ ਓ ॥੨੪॥

ਬਹੁਤਾ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਨਾ ਜਾਇ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਾਨੀ ਰਹੇਮੋ ਕਰਮ ਅਮਾਰੀ ਉਪਰ ਐਟਕੀ ਮੋਟੀ ਓ ਤੇ ਤੇਨੇ ਕਾਮੀ ਨ ਚਕਾਏ

ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਫਾਨੀ ਓ ਤੇਨੇ ਤਕ ਮਾਤ੍ਰ ਪਾਏ ਕਾਕਯ ਨਹੀ

ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਜੋਧ ਅਪਾਰ ॥

ਤੇਨੀ ਕਾਮਿਸ਼ਾ ਐਟਕੀ ਮੋਟੀ ਓ ਤੇ ਤੇ ਕਫੀ ਪਾਏ ਕਾਮੀ ਨ ਚਕਾਏ

ਕੇਤਿਆ ਗਣਤ ਨਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਤੇਟਕਾਏ ਅਗਭਿਤ ਓ ਤੇ ਤੇਨੀ ਗਭਾਤਰੀ ਨ ਥਓ ਚੜੇ

ਕੇਤੇ ਖਪਿ ਤੁਟਹਿ ਵੇਕਾਰ ॥

ਤੇਟਕਾਏ ਭੁਕੀ ਵਿਕਾਰੀਮਾਂ ਝੁਸਾਓਨੇ ਨਾਸ਼ ਪਾਮੇ ਓ

ਕੇਤੇ ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਹਿ ॥

ਤੇਟਕਾਏ ਤੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪਾਸੇਥੀ ਪਾਸ ਕਰੀ ਕਰੀਨੇ ਮੋਢੁ ਝੋਰਕੀ ਕੇ ਓ

ਕੇਤੇ ਮੂਰਖ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਅਨੇਕ ਮੂਰਖ ਪਫਾਰਥ ਕਓਨੇ ਤੇਨੀ ਉਪਯੋਗ ਕਰੇ ਓ ਪਾਏ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਾਨੇ ਧਾਏ ਨਹੀ ਕਰਤਾ

ਕੇਤਿਆ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਦ ਮਾਰ ॥

ਤੇਟਕਾਏ ਤਕਵੀਝ ਅਨੇ ਭੰਮੇਸ਼ਾ ਫੁ:ਯ ਸਭਨ ਕਰੇ ਓ

ਏਹਿ ਭਿ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਦਾਤਾਰ ॥

ਐ ਪਾਏ ਤਾਰੀ ਜ ਰਹੇਮ ਓ ਓ ਫਾਤਾ

ਬੰਦਿ ਖਲਾਸੀ ਭਾਣੈ ਹੋਇ ॥

ਤੇਟਕਾਏ ਮਨੁਖਾਨੇ ਮਾਧਾਨਾ ਕੰਧਨਮਾਂਥੀ ਉਟਕਾਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਾਨੀ ਮੰਝੁਰੀਮਾਂ ਧਾਕਵਾਥੀ ਮਯੀ ਆਏ ਓ

ਹੋਰੁ ਆਖਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਮੰਜੂਰੀ ਵਗਰ ਮੁਕਿਤ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰਵਾਨੋਯੀਜੋ ਕੀਓਂ ਰਸਤੀ ਜ ਨਥੀ

ਜੇ ਕੋ ਖਾਇਕੁ ਆਖਣਿ ਪਾਇ ॥

ਜੋ ਕੀਓਂ ਮਨੁਖ ਮਾਧਾ ਮਾਂਥੀ ਊਟਕਾਰੋ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰਵਾਨੁ ਕੀਓਂ ਪਛਾ ਸਾਖਨ ਘਟਾਵਵਾਨੀ ਪ੍ਰਯਤਨ ਕਰੇ
ਤੀ

ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਜੇਤੀਆ ਮੁਹਿ ਖਾਇ ॥

ਤੇਨੀ ਮੂਰ੍ਯਤਾਨੀ ਕਾਰਭੇ ਤੇ ਜ਼ੁਵਨਮਾਂ ਘੁਲ ਜ ਠੋਕਰ ਘਾਧ ਏ

ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੀਤੇ ਜ ਤੇ ਜਾਭੇ ਏ

ਆਖਹਿ ਸਿ ਭਿ ਕੋਈ ਕੋਇ ॥

ਐਵੀ ਵਾਤ ਘੜਾਂ ਘੜਾਂ ਥੋਡੀਐ ਕੁਠੀ ਏ

ਜਿਸ ਨੇ ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਉਪਰ ਤੇਨੀ ਕੁਪਾਨੀ ਵਰਸਾਏ ਵਰਸੇ

ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥੨੫॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਤੀ ਘਾਏਸ਼ਾਏ ਨਾ ਘਾਏਸ਼ਾਏ ਘਨੀ ਜਾਧ ॥੨੫॥

ਅਮੁਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ ॥

ਤੇਨਾ ਗੁਭੀ ਅਮੂਲ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਵੇਪਾਰ ਪਛਾ ਅਮੂਲ ਏ

ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰੀਏ ਅਮੁਲ ਭੰਡਾਰ ॥

ਤੇਨਾ ਵੇਪਾਰੀ ਪਛਾ ਅਮੂਲ ਏ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਭੰਡਾਰ ਪਛਾ ਅਮੂਲ ਏ

ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ ॥

ਐ ਥੋਡੀਨੁ ਆਵਹੁ ਪਛਾ ਅਮੂਲ ਏ ਅਨੇ ਜਹੁ ਪਛਾ ਅਮੂਲ ਏ

ਅਮੁਲ ਭਾਇ ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ ॥

ਤੇ ਥੋਡੀਨੁ ਭਾਯ ਅਮੂਲ ਏ ਜੇ ਅਮੂਲ ਮਾਂ ਸਮਾਏ ਜਾਧ ਏ

ਅਮੁਲ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਆਤਮਾਨੁ ਰਾਜਧ ਅਨਮੋਧ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਦਰਘਾਰ ਪਛਾ ਅਨਮੋਧ

ਅਮੁਲ ਤੁਲੁ ਅਮੁਲ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਤੇਨੁ ਤ੍ਰਾਯਹੁ ਅਮੂਲ ਅਨੇ ਤੇਨਾ ਤੀਥਾ ਪਛਾ ਅਮੂਲ

ਅਮੁਲੁ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਤੇਨੀ ਰਹੇਮਤ ਅਮੂਲੁ ਅਨੇ ਤੇਨੀ ਰਹੇਮਤ ਨਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪਾਏ ਅਮੂਲੁ

ਅਮੁਲੁ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਈਥੇਵੀ ਰਹੇਮਤ ਅਮੂਲੁ ਅਨੇ ਤੇਨੂੰ ਫੁਰਮਾਨ ਪਾਏ ਅਮੂਲੁ

ਅਮੁਲੇ ਅਮੁਲੁ ਆਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਐ ਅਮੂਲੁ ਥੀ ਪਾਏ ਅਮੂਲੁ ਓ ਤੇਨੋ ਅੰਦਾਜੋ ਨ ਭਗਾਡੀ ਸ਼ਕਾਏ

ਆਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਯੇ ਮਨੁਖ ਧਿਆਨ ਭਗਾਡੀਨੇ ਪਾਏ ਅੰਦਾਜੋ ਭਗਾਵੇ ਓ ਤੇ ਤੇਨੇ ਪਛੋਧੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਥੀ

ਆਖਹਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥

ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਤੇਨੋ ਅੰਦਾਜ ਭਗਾਡਵਾਨੋ ਪ੍ਰਯਾਸਕਰੀਨੇ ਕਭੇਵਾਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ ਓ

ਆਖਹਿ ਪੜੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ ॥

ਪੁਸਤਕੀ ਵਾਂਧੀ ਵਾਂਧੀਨੇ ਵਿਛ੍ਹਾਨੋ ਪਾਏ ਤੇਨਾ ਵਖਾਏ ਕਰਵਾਨੋ ਪ੍ਰਯਾਸ ਕਰੇ ਓ

ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ ਆਖਹਿ ਇੰਦ ॥

ਬਝਾਂਐ ਯਕਸ਼ ਅਨੇ ਬਝਾਂ ਓਨ੍ਹ ਪਾਏ ਕਭੇਵਾਨੋ ਪ੍ਰਯਤਨ ਕਰੇ ਓ

ਆਖਹਿ ਗੋਪੀ ਤੈ ਗੋਵਿੰਦ ॥

ਬਝੀ ਗੋਪੀਓ ਅਨੇ ਬਝਾਂਐ ਕੁਝ ਪਾਏ ਪ੍ਰਯਾਸ ਕਰੇ ਓ

ਆਖਹਿ ਈਸਰ ਆਖਹਿ ਸਿਧ ॥

ਬਝਾਂ ਸ਼ਿਵ ਅਨੇ ਸਿੱਧੋ

ਆਖਹਿ ਕੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖੇ ਪੇਦਾ ਕਰੇਥਾ ਅਸੰਘੁ ਯੁਧੁ

ਆਖਹਿ ਦਾਨਵ ਆਖਹਿ ਦੇਵ ॥

ਅਸੰਘੁ ਰਾਕਸ਼ ਅਨੇ ਅਸੰਘੁ ਦੇਵਤਾਓ

ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵ ॥

ਅਸੰਘੁ ਦੇਵ ਸਵਭਾਵ ਮਨੁਖ, ਮੁਨਿਜਨ ਅਨੇ ਸੇਵਕ

ਕੇਤੇ ਆਖਹਿ ਆਖਣਿ ਪਾਹਿ ॥

ਕੇਟਕਾਏ ਜੁਵੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੀ ਅੰਦਾਜੋ ਭਗਾਡੇ ਓ

કેਤੇ કહિ કહિ ઉઠિ ઉઠિ જાਹિ ॥

કેટલાય જીવ કહેતા કહેતા દુનિયામાંથી વિદાય લે છે.

એતે કીતે હેરિ કરેહિ ॥

તમે જેટલા જીવ બનાવ્યા એટલા બીજા બનાવી દો

તા આધિ ન સકહિ કેદી કેદિ ॥

એવા કેટલાંય જીવ તારો પાર પામી શકતા નથી

જેવડુ ઢાવૈ તેવડુ હેદિ ॥

જેટલી ઇચ્છા કરો, તેટલી જ મોટી થતી જાય છે

નાનક જાનૈ સાચા સૌદિ ॥

હે નાનક! પરમાત્મા જેટલું ઇચ્છે છે તેટલો મોટો થઈ જાય છે

જે કે આધૈ ષોલુવિગાડુ ॥

જો કોઈ બડબોલો મનુષ્ય આ બતાવવા લાગે કે અકાલ પુરુષ કેટલો મોટો છે

તા લિધીઐ સિરિ ગાવારા ગાવારુ ॥૨૬॥

તો મહામૂર્ખ માં તેની ગણતરી થાય છે ॥૨૬॥

સૈ દરુ કેહા સૈ ઘરુ કેહા જિતુ સરસ સમાલે ॥

તે ઘર બૂબ જ આશ્ચર્ય ભર્યું છે કે જ્યાં બેસીને તું બધાં જ જીવો ની સંભાળ કરી રહ્યો છે

વાજે નાદ અનેક અસંખા કેતે વાવઠહારે ॥

તારી કુદરતની આ રચના અસંખ્ય અને અસંખ્ય સંગીત વાજિત્રો અને રાગ છે

કેતે રાગ પરી સિઉ કહીઅનિ કેતે ગાવઠહારે ॥

અસંખ્ય જીવ તે વાજિત્રોને વગાડવા વાળા છે અસંખ્ય રાગ છે અને અસંખ્ય જીવ આ રાગોના ગીત ગાય છે

ગાવહિ તુહને પઉટુ પાની ષૈસંતરુ ગાવૈ રાજા ધરમુ દુઆરે ॥

હે નિરંકાર! પવન પાણી અગ્નિ તારાં ગુણગાન કરી રહ્યાં છે ધર્મરાજ તારી સ્તુતિ કરી રહ્યા છે

ગાવહિ ચિતુ ગુપતુ લિધિ જાઠહિ લિધિ લિધિ ધરમુ વીચારે ॥

તે ચિત્રગુપ્ત પણ જે જીવોના સારા-બરાબ કર્મોના લેખ લખે છે તે જાણે છે અને જાણે લખેલા ઉપર ધર્મરાજ વિચાર કરે છે તારી મહાનતાઓ ના ગુણગાન કરી રહ્યા છે

ਗਾਵਹਿ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥

ਦੇਵੀ, શિવ અને બ્રહ્મા જે જેને તે સાજ-સજાવ્યા છે તે તને ગાઈ રહ્યા છે

ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ ਇਦਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥

ઇન્દ્ર પણ ઇન્દ્રાસન ઉપર બિરાજીને તારા ગુણગાન ગાય છે, તેની સભામાં બધાં દેવતાઓ પણ વિરાજમાન છે

ਗਾਵਹਿ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਸਾਧ ਵਿਚਾਰੇ ॥

સિદ્ધ, પુરુષ સમાધિમાં બેસી ને તારાં ગુણ ગાન કરે છે, સાધુ પણ એ વિચારીને તને ગાઈ રહ્યા છે

ਗਾਵਨਿ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਹਿ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥

જટાધારી, દાની અને સંતોષી પણ તારા ગુણ ગાન કરે છે મહાબલિ યોદ્ધાઓ પણ તને ગાઈ રહ્યા છે

ਗਾਵਨਿ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ ਰਖੀਸਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵેਦਾ ਨਾਲੇ ॥

હે અકાલ પુરુષ! પંડિત અને મહર્ષિ જે વેદોને વાંચે છે તે વેદો સહિત તને ગાઈ રહ્યા છે

ਗਾਵਹਿ મੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗਾ મਛ ਪਇਆਲੇ ॥

સુંદર સ્ત્રીઓ જે સ્વર્ગમાં, માતૃ લોકમાં અને પાતાળ લોકમાં અર્થાત બધી જગ્યાએ માનવ મનને મોહી લે છે તે પણ તને જ ગાઈ રહ્યા છે

ਗਾਵਨਿ રਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥

તારાં પેદા કરેલા રત્ન અઠસઠ તીર્થ સહિત તને ગાઈ રહ્યા છે

ਗਾਵਹਿ ਜੇਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥

મહાબલિ યોદ્ધાઓ અને શૂરવીરો પણ તને ગાઈ રહ્યા છે

ਗਾਵਹਿ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਧਾਰੇ ॥

ચારેય ભુવન માં જે જીવ જંતુ છે તે તને જ ગાઈ રહ્યા છે આખી સૃષ્ટિ અને સૃષ્ટિના બધા ખંડ અને આખિ સૃષ્ટિ જે તે પેદા કરીને રાખેલા છે તે તને જ ગાઈ રહ્યા છે

ਸੇਈ ਤੁਧੁਨੋ ਗਾਵਹਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥

તને એવાં જ ભક્ત ગમે છે, જે તારા ભાવ ભજન માં રત અને રસાતાળ છે

ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰੇ ॥

હે નાનક! અનેક બીજા જીવો જે મારા થી ગણાતા પણ નથી, તે પણ તને જ ગાય છે, તું શું વિચારે છે?

ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸદਾ સ્થિਰ છે અને સાચો માલિક છે તેની મહાનતા પણ સદાય અટક છે

રૈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥

જે અકાલ પુરખે આ સૃષ્ટિ પેદા કરી છે તે અત્યારે મોજુદ છે હંમેશા રહેશે અને તેનો ક્યારેય જન્મ નથી થયો તેનું મૃત્યુ પણ ક્યારેય નહીં થાય

ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥

રંગ-રંગના ભાત-ભાત ના જીવ ની જેણે રચના કરી

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਵ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥

તે પોતાના રચેલા દરેક જીવની સંભાળ રાખે છે

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

જે કંઈ પણ અકાલ પુરખ ને ગમ્યું તે જ તે કરે છે કોઈપણ જીવ અકાલ પુરખની સામે હુકમ ના કરી શકે

ਸੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥੨੭॥

હે નાનક! અકાલ પુરખ બાદશાહનો પણ બાદશાહ છે તેની મરજી માં જ રહેજે ॥ ૨૭ ॥

ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਮੁ ਪਤੁ ਝੋਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਿ ॥

હે યોગી! જો તું સંતોષને ધન બનાવી લે મુદ્રા બનાવી લે મહેનતને છાપરું અને ઝોળી અને અકાલ પુરખ ના ધ્યાનની રાખ શરીર ઉપર લગાડી લે

ਖਿੰਥਾ ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜੁਗਤਿ ਡੰਡਾ ਪਰਤੀਤਿ ॥

મોતનો ભય તારું ગોદડું હોય શરીરના વિકારો ને બચાવી ને રાખવો તારા માટે યોગ રહિત મર્યાદા છે અને શ્રદ્ધાનો ડંડો બનાવીને અંદરથી જૂઠ્ઠની દિવાલ તૂટી શકે છે

ਆਈ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨਿ ਜੀਤੈ ਜਗੁ ਜੀਤੁ ॥

જો પોતાના મનને જીતી લે તો આખું જગત જીતી લીધું એમ કહી શકાય

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

પ્રણામ! તેમને પ્રણામ

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜુਗੁ ਏਕੈ ਵੇਸੁ ॥੨੮॥

કેવળ તે અકાલ પુરખને પ્રણામ કરો જે બધાંય નો આરંભ છે અને શુદ્ધ સ્વરૂપ છે જેનો કોઈ અંત નથી જે નાશ રહિત છે અને હંમેશા એકસાર જ રહે છે ॥૨૮॥

ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ ਭੰਡਾਰਣਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦ ॥

ਓ ਯੋਗੀ! ਜੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਾਨੀ ਸਰਵਵ્યાਪਕਤਾਨੁ ਜ਼ਾਨ ਤਾਰਾ ਮਾਟੇ ਯੁਰਮਾਨਾ ਕਾਡੁ ਘਨੇ ਦਯਾ
ਜ਼ਾਨਰੂਪੀ ਕਾਡੁ ਨੇ ਕਾਡੁ ਨੇ ਵੇਖਵਾਵਾਯੋ ਥਓ ਜਾਪ

ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਨਾਥੀ ਸਭ ਜਾ ਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਵਰਾ ਸਾਦ ॥

ਯੋਗ ਸਾਖਨਾਥੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਥਓ ਗਏਵੀ ਰਿਧਿ ਵਧੈ ਓ ਆ ਘਬੀ ਰਿਧਿ ਅਨੇ ਸਿਧਿ ਘੀਜਾਂ ਸਵਾਦ ਓ
ਓਸ਼ਰ ਨੇ ਤਮਾਰਾਥੀ ਫੂਰ ਕਓ ਜਾਪ ਓ

ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਦੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਾਨੀ ਸਾਥੇ ਸੰਜੋਗਅਨੇ ਵਿਜੋਗ ਘਨੇ ਮਯੀਨੇ ਸੰਸਾਰ ਧਾਵੀ ਰਹੀ ਓ

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭਾਮ! ਤੇਮਨੇ ਪ੍ਰਭਾਮ

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੨੯॥

ਜੇਨੋ ਕੀਓ ਅੰਤ ਨਥੀ ਸ਼ੋਧੀ ਸ਼ਕਤਾ ਜੇ ਨਾਸ਼ ਰਹਿਤ ਓ ਅਨੇ ਜੇ ਸਦਾ ਏਕ ਸਾਰ ਰਹੇ ਓ ॥੨੯॥

ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਕੀਤੀਨੀ ਅੰਦਰ ਆ ਘਾਵ ਪ੍ਰਯਕਿਤ ਓ ਤੇ ਏਕਵੀ ਮਾਧਾ ਯੁਕਿਤਥੀ ਗਰਬਵਤੀ ਥਓ ਗਓ ਅਨੇ
ਪ੍ਰਤ੍ਯਕਸ਼ ਰੀਤੇ ਤੇਨਾ ਤ੍ਰਯ ਪੁਤ੍ਰ ਥਯਾ

ਇਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਜੇਮਾਂ ਏਕ ਘੁਲਾ ਏਕ ਵਿਭਯੁ ਅਨੇ ਏਕ ਮਭੇਸ਼ ਜੇ ਕਧੇਰੀ ਕਗਾਵੇ ਓ ਅਨੇ ਜ਼ੁਹੀਨੋ ਸੰਭਾਰ ਕਰੇ ਓ

ਜਿਵ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਜਿਵ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥

ਪਯਾ ਅਸਕਮਾਂ ਤੀ ਵਾਤ ਏਵੀ ਓ ਤੇ ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਾਨੇ ਠੀਕ ਕਾਗੇ ਓ ਅਨੇ ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ
ਤੇਨੋ ਫੁਕਮ ਭੀਧ ਓ ਤੇਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਆ ਸੰਸਾਰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਧਾਵੀ ਰਹੀ ਓ

ਓਹੁ ਵੇਖੈ ਓਨਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਘਬਾਂ ਜ ਜ਼ੁਹੀ ਨੀ ਫੇਯਲਾਯ ਕਰੀ ਰਹੀ ਓ ਪਯਾ ਜ਼ੁਹੀਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਫੇਯਾਤੀ
ਨਥੀ

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭਾਮ! ਤੇਮਨੇ ਪ੍ਰਭਾਮ

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੩੦॥

ਜੇਨੋ ਕੀਓ ਅੰਤ ਨਥੀ ਸ਼ੋਧੀ ਸ਼ਕਤਾ ਜੇ ਨਾਸ਼ ਰਹਿਤ ਓ ਅਨੇ ਜੇ ਸਦਾ ਏਕ ਸਾਰ ਰਹੇ ਓ ॥੩੦॥

ਆਸਣੁ ਲੇਇ ਲੇਇ ਭੰਡਾਰ ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਸੁ ਏਕਾ ਵਾਰ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਾ ਲੰਡਾਰੀ ਨੂੰ ਠੇਕਾਉਂ ਫਰੇਕ ਲੁਕਨਮਾਂ ਏ, ਜੇ ਕਾਂਠ ਪਝਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਅਨੇ ਤੇਨਾ
ਲੰਡਾਰਮਾਂ ਨਾਘ੍ਯੁੰ ਏ ਐਕ ਜ ਵਾਰ ਮਾਂ ਨਾਘੀ ਫੀਧੁੰ ਏ

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰਿਣੇ ਪੇਛਾ ਕਰਵਾ ਵਾਯੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜ਼ੁਵੀਨੇ ਪੇਛਾ ਕਰੀਨੇ ਤੇਮਨੀ ਸੰਭਾਯ ਕਰੀ ਰਹਿਓ ਏ

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ॥

ਏ ਨਾਨਕ! ਸਦਾ ਸਥਿਰ ਰਹੇਵਾ ਵਾਯੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੀ ਸ੍ਰਿਣਿ ਨੀ ਸੰਭਾਯ ਰਾਘਵਾਨੁੰ ਆ ਕਾਰ੍ਯ
ਸਦਾ ਅਟਕ ਏ

ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ ॥

ਪ੍ਰਭਾਮ! ਤੇਮਨੇ ਪ੍ਰਭਾਮ

ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੇ ਵੇਸੁ ॥੩੧॥

ਜੇਨੋ ਕੀਓ ਅੰਤ ਨਥੀ ਸ਼ੋਧੀ ਸ਼ਕਤਾ ਜੇ ਨਾਸ਼ ਰਹਿੰਤ ਏ ਅਨੇ ਜੇ ਸਦਾ ਐਕ ਸਾਰ ਰਹੇ ਏ ॥੩੧॥

**ਇਕ ਦੂ ਜੀਭੈ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ ॥ ਲਖੁ ਲਖੁ ਗੋੜਾ ਆਖੀਅਹਿ ਏਕੁ ਨਾਮੁ
ਜਗਦੀਸ ॥**

ਜੋ ਐਕ ਜ਼ੁਲਥੀ ਵਾਯੋ ਜ਼ੁਲ ਥਓ ਜਾਧ ਅਨੇ ਵਾਯੋ ਜ਼ੁਲਥੀ ਥੀ ਵੀਸ ਵਾਘ ਥਓ ਜਾਧ, ਜੇ ਆ
ਵਿਧਾਰੇ ਏ ਤੇ ਮੇਂ ਮਾਰੀ ਮਛੇਨਤਨਾ ਘਯ ਉਪਰ ਆ ਰੀਤੇ ਨਾਮ ਸਮਰਝਾ ਕਰੀਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਨੇ ਭੁੰ
ਪ੍ਰਾਸ ਕਰੀ ਸ਼ਕੁੰ ਏ ਤੋ ਐਕ ਜੁਛੋ ਅਛੰਕਾਰ ਏ

ਏਤੁ ਰਾਹਿ ਪਤਿ ਪਵੜੀਆ ਚੜੀਐ ਹੋਇ ਇਕੀਸ ॥

ਆ ਰਸਤਾ ਉਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਸਾਥੇ ਨੀ ਫ਼ੂਰੀ ਫ਼ੂਰ ਕਰਵਾ ਵਾਯਾ ਨਾ ਰਸਤਾ ਉਪਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
ਨੇਮਯਵਾ ਮਾਟੇ ਜੇ ਸੀਡੀਓ ਏ ਤੇਨੀ ਉਪਰ ਅਛੰਕਾਰ ਘਤਮ ਕਰੀਨੇ ਜਓ ਸ਼ਕਾਧ ਏ

ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਆਕਾਸ ਕੀ ਕੀਟਾ ਆਈ ਰੀਸ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਕੂੜੀ ਕੂੜੈ ਠੀਸ ॥੩੨॥

ਵਾਯੋ ਜ਼ੁਲ ਨੀ ਸਾਥੇ ਪਝਾ ਗਝਾਤਰੀ ਕਰੀਨੇ ਸਮਰਝਾ ਨਥੀ ਘਨਤੁੰ ਅਛਮ ਨੋ ਲਾਵ ਫ਼ੂਰ ਕਰ੍ਯਾ ਵਗਰ
ਆ ਗਝਾਤਰੀ ਨਾ ਪਾਠੀਨਕਾਮਾ ਏ ਆਕਾਸ਼ ਨੀ ਵਾਤ ਸਾਂਭਯੀਨੇ ਕੀਡੀਓਨੇ ਪਝਾ ਲ੍ਰਮ ਥਓ ਗਯੋ
ਤੇ ਅਮੇ ਪਝਾ ਆਕਾਸ਼ ਸੁਧੀ ਪਛੌਧੀ ਜਓਸ਼ੁੰ ॥੩੨॥

ਆਖਣਿ ਜੋਰੁ ਚੁਪੈ ਨਹ ਜੋਰੁ ॥

ਘੋਲਵਾਮਾਂ ਅਨੇ ਰੂਪ ਰਹੇਵਾਮਾਂ ਪਝਾ ਆਪਝੋ ਕਾਂਠ ਜ ਛਾਥ ਨਥੀ ਆਪਝੋ ਕਾਂਠ ਜ ਅਥਿਕਾਰ
ਨਥੀ

ਜੋਰੁ ਨ ਮੰਗਣਿ ਦੇਣਿ ਨ ਜੋਰੁ ॥

ਨ ਤੋ ਮਾਂਗਵਾਮਾਂ ਆਪਝੀ ਮਰਜ਼ ਧਾਵੇ ਏ ਅਨੇ ਨ ਤੋ ਆਪਵਾਮਾ

ਜੇਰુ ਨ ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਨਹ ਜੇਰુ ॥

જીવનમાં અને મરણ માં પણ આપણી કોઈ જ તાકાત કામ નથી આવતી

જેરુ ન રાજિ માલિ મનિ સેરુ ॥

આ રાજ્ય અને વૈભવની પ્રાપ્તિ માં પણ આપણો કોઈ જ હાથ નથી જે રાજ્ય અને માલ ને કારણે મનમાં આટલો બધો અહંકાર થઈ જાય છે

જેરુ ન સુરતી ગિઆનિ વીચારિ ॥

આત્મિક જાગૃતિની અવસ્થામાં ધ્યાનમાં અને વિચારમાં રહેવા માટે પણ આપણે સમર્થ નથી

જેરુ ન જુગતી હુટૈ સંસારુ ॥

જગતમાં રહેવામાં અને જગતને છોડવામાં ક્યાંય આપણે સમર્થ નથી

જિસુ રહિ જેરુ કરિ વેધે મૈદિ ॥

જેણે આ સંસાર રચ્યો તેનું સામર્થ્ય છે, તેનું જ જોર ચાલી શકે

નાનક ઉતમુ નીચુ ન કૈદિ ॥૩૩॥

હે નાનક! ન તો કોઈ મનુષ્ય ઉત્તમ છે ન કોઈ મનુષ્ય નીચ છે જીવને સદાચારી અને દુરાચારી બનાવવામાં પણ પ્રભુનો જ હાથ છે ॥૩૩॥

રાતી રુતી થિતી વાર ॥ પવન પાની અગની પાટાલ ॥

રાત, ઋતુ, તિથિ અને વાર, પવન, પાણી, અગ્નિ અને પાતાળ

તિસુ વિચિ ધરતી થાપિ રખી ધરમ સાલ ॥

આ બધું આપીને પૃથ્વીને ધરમ કમાવાનું સ્થાન નિર્મિત કર્યું

તિસુ વિચિ જીઅ જુગતિ કે રંગ ॥ તિન કે નામ અનેક અનંત ॥

આ ધરતી ઉપર અલગ-અલગ પ્રકારની પ્રજાતિ અને રંગોના જીવો વસે છે જેના અનેક અગણિત નામ છે

કરમી કરમી હૈદિ વીચારુ ॥ સચા આપિ સચા દરબારુ ॥

દરેક જીવના પોતાના કર્મ જ તેના જીવનનો નિર્ણય કરે છે, ફક્ત ઈશ્વર જ સત્ય છે, અને તેનો દરબાર સત્ય છે

તિથૈ મૈહનિ પંચ પરવાનુ ॥ નદરી કરમિ પવૈ નીસાનુ ॥

તેના દરબારમાં સંત સંતજનો પ્રત્યક્ષરૂપે શોભાયમાન હોય છે, તેની રહેમ ની નજર પડે તો સંતોની ઉપર મહાનતાની યમક દેખાય

ਕਚ ਪਕਾਈ ਓਥੈ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗਇਆ ਜਾਪੈ ਜਾਇ ॥੩੪॥

ਅਛੀਯਾ ਸੰਸਾਰਮਾਂ ਕੀਓ ਨਾਨਾਂ ਮੋਟੁ ਕਛੇਵਡਾਵੇ ਓ ਐਨੋ ਕੀਓ ਅਰਥ ਨਥੀ ਕਾਯਾ ਪਾਕਾ ਨੀ ਪਰਯ
ਤੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨਾ ਦਰਵਾਯੇ ਥਾਯ ਓ,ਛੇ ਨਾਨਕ! ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨਾ ਫ਼ਾਰ ਉਪਰ ਪਛੋਧੀਨੇ
ਸਮਯਾਓ ਜਾਯ ਓ ਤੇ ਅਸਥਮਾਂ ਕੀਯਾ ਪਾਤੁੰ ਨੇ ਕੀਯਾ ਕਾਯੁੰ ॥੩੪॥

ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਾ ਏਹੋ ਧਰਮੁ ॥

ਧਰਮ ਘੰਡਨੁ ਮਾਤ੍ਰ ਐਕ ਜ ਕਰਤਵਯ ਓ ਜੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਮਾਯੋ ਓ

ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਕਾ ਆਖਹੁ ਕਰਮੁ ॥

ਛੇ ਜ਼ਾਨ ਘੰਡ ਨੁੰ ਕਰਤਵਯ ਪਯਾ ਸਮਯੋ ਲਯੋ ਜੇ ਆਗਯ ਉਪਰਨਾ ਪਦੋਮਾਂ ਓ

ਕੇਤੇ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਵੈਸੰਤਰ ਕੇਤੇ ਕਾਨ ਮਹੇਸ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨੀ ਰਯਨਾਮਾਂ ਤੇਟਕਾਯ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਪਵਨ ਪਾਯੀ ਅਨੇ ਅਭਿ ਓ ਤੇਟਕਾਯ ਕ੍ਰਿਯਾ ਅਨੇ
ਓ ਤੇਟਕਾਯ ਸ਼ਿਵ ਓ

ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਅਹਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ ਵੇਸ ॥

ਤੇਟਕਾਯ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਘੜ ਅਨੇ ਤੇਟਕਾਯ ਕ੍ਰਿਯਾਨਾ ਘਾਟ ਥੜਯਾ ਓ, ਜੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਰੰਗ ਅਨੇ ਵੇਸ਼ਨਾ
ਓ

ਕੇਤੀਆ ਕਰਮ ਭੂਮੀ ਮੇਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਧੂ ਉਪਦੇਸ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਾਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਮਾਂ ਤੇਟਕੀਯੇ ਧਰਤੀ, ਤੇਟਕਾਯ ਮੇਰ, ਤੇਟਕਾਯ ਯਕਤ ਧ੍ਰੁਵ ਅਨੇ ਤੇਟਕਾਯ
ਉਪਦੇਸ਼ ਓ

ਕੇਤੇ ਇੰਦ ਚੰਦ ਸੂਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਮੰਡਲ ਦੇਸ ॥

ਤੇਟਕਾਯ ਓਨ੍ਹ, ਤੇਟਕਾਯ ਚੰਦ੍ਰ ਤੇਟਕਾਯ ਦੇਵਤਾ ਅਨੇ ਤੇਟਕਾਯ ਮੰਡਲ ਓ

ਕੇਤੇ ਸਿਧ ਬੁਧ ਨਾਥ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਦੇਵੀ ਵੇਸ ॥

ਤੇਟਕਾਯ ਸਿੰਘ, ਤੇਟਕਾਯ ਨਾਥ ਅਨੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਨੀ ਦੇਵੀਯੋ ਓ

ਕੇਤੇ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਰਤਨ ਸਮੁੰਦ ॥

ਤੇਟਕਾਯ ਦੇਵ, ਤੇਟਕਾਯ ਦਾਨਵ, ਤੇਟਕਾਯ ਮੁਨਿ ਅਨੇ ਤੇਟਕਾਯ ਰਤਨੋ ਅਨੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰੋ ਓ

ਕੇਤੀਆ ਖਾਣੀ ਕੇਤੀਆ ਬਾਣੀ ਕੇਤੇ ਪਾਤ ਨਰਿੰਦ ॥

ਤੇਟਕੀਯੇ ਘਾਯਾ ਅਨੇ ਤੇਟਕੀਯੇ ਘੋਰੀ, ਤੇਟਕਾਯ ਰਾਜਾ ਘਾਏਸ਼ਾਛ ਓ

ਕੇਤੀਆ ਸੂਰਤੀ ਸੇਵਕ ਕੇਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਅੰਤੁ ॥੩੫॥

ਛੇ ਨਾਨਕ! ਤੇਟਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰਨਾ ਵਿਧਾਰੋ ਅਨੇ ਤੇਟਕਾਯ ਸੇਵਕ ਓ, ਜੇਨਾਂ ਅੰਤ ਨੋ ਕੀਓ ਅੰਤ ਨਥੀ
॥੩੫॥

ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਮਹਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੰਡੁ ॥ ਤਿਥੈ ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੇਡ ਅਨੰਦੁ ॥

ਜ਼ਾਨ ਘੰਡਮਾਂ ਮਨੁਖੀ ਜ਼ਾਨ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਜ਼ਾਨ ਘਨਵਾਨ ਭੀਏ, ਆ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਜੇਮ ਤੇ
ਘਖਾਂ ਰਾਗ ਤਮਾਸ਼ਾ ਅਨੇ ਧਮਤਾਰੋਨਾ ਆਨੰਦ ਆਵੀ ਜਾਏ

ਸਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੁ ॥

ਸ਼ਰਮਨੀ ਅਵਸਥਾ ਨੀ ਘਨਾਵਟ ਸੁੰਦਰ ਏ ਆ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਮਨ ਦਿਵਸੇ ਦਿਵਸੇ ਘੁਘਸੂਰਤ ਘਨਵਾਨੁ
ਸ਼ਰੁ ਥਏ ਜਾਏ

ਤਿਥੈ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਐ ਬਹੁਤੁ ਅਨੂਪੁ ॥

ਆ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਨਵਾ ਘਾਟਨੇ ਕਾਰਘੇ ਮਨ ਘੁਘ ਜ ਸੁੰਦਰ ਘਾਟ ਵਏ ਵੇ ਏ

ਤਾ ਕੀਆ ਗਲਾ ਕਥੀਆ ਨਾ ਜਾਹਿ ॥ ਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਤੇ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਤੇ ਅਵਸਥਾ ਨੁ ਘਘਾਨ ਕਰੀ ਨ ਸ਼ਕਾਏ, ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਘਘਾਨ ਕਰਵਾ ਜਾਏ ਤੇ
ਪਾਓਘੀ ਪਸ਼ਤਾਏ ਏ ਕਾਰਘ ਤੇ ਤੇ ਘਘਾਨ ਕਰਵਾਮਾਂ ਅਸਮਰਥ ਰਹੇ ਏ

ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥

ਤੇ ਮਠੇਨਤਵਾਘੀ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਮਨੁਖ ਨੀ ਘੁਢਿਨੋ ਘਾਟ ਘਡਾਏ ਏ ਭਾਵ ਸ਼੍ਰੁਤਿ ਅਨੇ ਮਤਿ ਓਘੀ
ਥਏ ਜਾਏ

ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਾ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥੩੬॥

ਮਨਮਾਂ ਜਾਗ੍ਰਤਿ ਪੇਦਾ ਥਏ ਜਾਏ ਏ ਸ਼ਰਮ ਘੰਡਮਾਂ ਏਵਤਾਓ ਅਨੇ ਸਿਧੀ ਵਾਘੀ ਘੁਢਿ ਮਨੁਖੀ
ਅੰਦਰ ਥਏ ਜਾਏ ॥੩੬॥

ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੇਰੁ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾਨੀ ਘਫ਼ਿਸ ਕਰਮ ਅਵਸਥਾ ਨੀ ਘਨਾਵਟ ਘਘ ਏ, ਜਘਾਰੇ ਮਨੁਖੀ ਉਪਰ ਅਕਾਵ ਪੁਰੁਖ
ਨੀ ਮਠੇਰ ਨੀ ਨਜ਼ਰ ਥਏ ਜਾਏ ਏ ਤੇ ਤੇਨੀ ਅੰਦਰ ਏਵੁ ਘਘ ਪੇਦਾ ਥਏ ਜਾਏ ਏ ਤੇ ਵਿਥਧ ਵਿਕਾਰ
ਤੇਨਾ ਉਪਰ ਪੋਤਾਨੋ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਥੀ ਨਾਂਘੀ ਸ਼ਕਤਾ

ਤਿਥੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ॥

ਕਾਰਘ ਤੇ ਆ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਮਨੁਖੀ ਅੰਦਰ ਅਕਾਵ ਪੁਰੁਖ ਵਗਰ ਕੋਈ ਘੀਯੁ ਰਹੇਤੁ ਜ ਨਥੀ

ਤਿਥੈ ਜੇਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥

ਆ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਮਛਾਘਵੀ ਧੋਢਾ ਅਨੇ ਸੂਰਮਾਓ ਏ

ਤਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ ॥

ਜੇਨਾ ਰੋਮ ਰੋਮਮਾਂ ਅਕਾਵ ਪੁਰੁਖ ਵਸੀ ਰਹੀ ਭੀਏ

ਤਿਥੈ ਸੀਤੇ ਸੀਤਾ ਮਹਿਮਾ ਮਾਹਿ ॥

ਆ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਪਛੋਯੇਵਾ ਮਨੁਖਜਨੁ ਮਨ ਸੰਪੂਰ੍ਣ ਰੀਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖਨੀ ਮਛਿਮਾ ਮਾਂ ਪਰੋਵਾਏਕੁੰ
ਰਹੇ ਓ

ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਨ ਕਥਨੇ ਜਾਹਿ ॥

ਤੇਮਨਾ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਸੀਨਾਨੀ ਧਮਕ ਥਓ ਜਾਧ ਓ ਤੇਮਨੁੰ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਨੁੰ ਵਰ੍ਣਨ ਨ ਥਓ ਸ਼ਕੇ

ਨਾ ਓਹਿ ਮਰਹਿ ਨ ਠਾਗੇ ਜਾਹਿ ॥

ਆ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਮਨਮਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਜ ਵਸੇ ਓ ਅਨੇ ਤੇਨੁੰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨਥੀ ਥਤੁੰ ਅਨੇ ਮਾਧਾਥੀ ਤੇ
ਠਗਾਓ ਨਥੀ ਜਤੀ

ਜਿਨ ਕੈ ਰਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਯੋਨਾ ਮਨਮਾਂ ਰਾਮ ਵਸੇ ਓ

ਤਿਥੈ ਭਗਤ ਵਸਹਿ ਕੇ ਲੋਅ ॥

ਥਾਂ ਐ ਵੀਕਮਾਂ ਲਕ੍ਸ਼੍ਮਣ ਵਸੇ ਓ

ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥

ਤੇ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਆਨੰਦਮਾਂ ਰਹੇ ਓ ਤੇਮਨਾ ਮਨਮਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਸੇ ਓ

ਸਚ ਖੰਡਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਸਤ੍ਯ ਘੰਡਮਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖਨੀ ਸਾਥੇ ਐਕਰੂਪ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਮਨੁਖਜਨੀ ਅੰਦਰ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਸਵਧੰ
ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਓ

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥

ਯੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਨਾ ਰਚਨਾਕਾਰ ਨੀ ਮਛੇਰ ਨੀ ਨਜ਼ਰਥੀ ਤੇਨੀ ਸੰਭਾਯ ਕਰੇ ਓ

ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡ ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਥੈ ਤ ਅੰਤ ਨ ਅੰਤ ॥

ਆ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖਨੀ ਸਾਥੇ ਐਕਰੂਪ ਥਵਾਨੀ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਮਨੁਖਜਨੇ ਅਸੰਖਯ ਘੰਡ
ਮੰਡਲ ਅਨੇ ਅਸੰਖਯ ਘ੍ਰਸ਼ਾਂਡ ਏਯਾਧ ਓ

ਤਿਥੈ ਲੋਅ ਲੋਅ ਆਕਾਰ ॥

ਆ ਅਵਸਥਾਮਾਂ ਅਸੰਖਯ ਆਕਾਰਨਾ ਲੁਕਨ ਏਯਾਵਾ ਵਾਗੇ ਓ

ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਵ ਕਾਰ ॥

ਤੇਵੀ ਜ ਰੀਤੇ ਤੇਨੋ ਕਾਰਧ ਅਨੇ ਵਧਵਾਰ ਧਾਵਤੀ ਰਹੇ ਓ ਜੇਵੀ ਰੀਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨੀ ਛੁਕਮ ਥਾਧ
ਓ

ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਅકਾਲ ਪੁરਖ બધા જીવોને સંભાળ રાખે છે અને ખુશ થાય છે

ਨਾਨਕ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥੩੭॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਆ ਅਵਸਥਾਨੂੰ ਵਰ੍ਹਿਨ ਕਰਵੁੰ ਯੁਘ ਜ ਮੁਝਿਕਥੇ ॥੩੭॥

ਜਤੁ ਪਾਹਾਰਾ ਧੀਰਜੁ ਸੁਨਿਆਰੁ ॥

ਯੋਮ ਸੋਨੀ ਧੈਰ੍ਯ ਪ੍ਰਵ੍ਰੱਥ ਸੋਨਾ ਉਪਰ ਢਥੋਡਾ ਮਾਰੇ છે

ਅਹਰਣਿ ਮਤਿ ਵੇਦੁ ਹਥੀਆਰੁ ॥

ਤੇਵੀ ਰੀਤੇ ਜ਼ਾਨ, ਓਨ੍ਰਿਯੋਨਾ ਵਿਕਾਰੋ ਉਪਰ ਢਥੋਡਾ ਮਾਰੇ છે

ਭਉ ਖਲਾ ਅਗਨਿ ਤਪ ਤਾਉ ॥

ਯੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੋ ਝਰੇ ਤੁੰਘਡੀ ਭੋਯ ਮਠੇਨਤ ਆਗ ਭੋਯ ਪ੍ਰੇਮਨੀ ਕੋਢਾਯੀ ਭੋਯ ਤੋ

ਭਾਂਡਾ ਭਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁ ਢਾਲਿ ॥

ਤੇ ਕੋਢਾਯੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਨਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸਾਥੇ ਗਯਾਵੀ ਨਾਯੋ

ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ ॥

ਕਾਰਯਾ ਤੇ ਐਵੀ ਸਾਧੀ ਟੰਕਸ਼ਾਲਾਮਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾ ਸ਼ਯੋ ਨਾ ਘਾਟ ਘਡਾਯੇ છે

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਤਿਨ ਕਾਰ ॥

ਆ ਕਾਰ੍ਯੰ ਵ੍ਯਵਹਾਰ ਤੇ ਮਨੁਖਨਾ છે ਯੋਨਾ ਉਪਰ ਮਠੇਰ છે

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥੩੮॥

ਓ ਨਾਨਕ! ਤੇ ਮਨੁਖ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੀ ਨ੍ਰੁਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ਿ ਥੀ ਨਿਛਾਵ ਥਓਂ ਜਾਯੇ ॥੩੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼੍ਲੋਕ

ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ ॥

ਪ੍ਰਾਯਾ ਸ਼ਰੀਰਮਾਂ ਐਵੀ ਰੀਤੇ છે ਯੋਵੀ ਰੀਤੇ ਗੁਰੁ ਜੀਵਾਤਮਾ ਮਾਟੇ છે ਪਾਯੀ ਬਧਾ ਜੀਵੋਨਾ ਘਾਪ છે
ਅਨੇ ਧਰਤੀ ਬਧਾ ਜੀਵੋਨੀ ਮਾਂ છે

ਦਿਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਇ ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥

ਦਿਵਸ ਅਨੇ ਰਾਤ ਘੰਨੇ ਰਮਤ ਰਮਵਾਡਵਾ ਵਾਯਾ છે ਅਨੇ ਆਯੋ ਸੰਸਾਰ ਰਮਤ ਰਮੀ ਰਹਿਓ છે
ਸੰਸਾਰਨਾ ਬਧਾਂ ਜ ਜੀਵੋਰਾਤ੍ਰੇ ਸੁਵਾਮਾਂ ਅਨੇ ਦਿਵਸੇ ਕਾਰ੍ਯੰ ਵ੍ਯਵਹਾਰ ਕਰਵਾਮਾਂ ਪਾਰਘਵਾਮਾਂ ਆਵੇ
છੇ

ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ਵਾਚੈ ਧਰਮੁ ਹਦੂਰਿ ॥

ਖਰਮਰਾਜ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨੀ જી હજુરી માં કરેલા સાચાં કામો નો વિચાર કરે છે

કરમી આપે આપਣી ਕੇ ਨੇੜੈ ਕੇ ਦੂਰਿ ॥

પોત-પોતાના કરેલા કર્મોનેઅનુસાર જીવ અકાલ પુરુષ ની નજીક થઈ જાય છે અને ઘણાં અકાલ પુરુષ થી દૂર થઈ જાય છે

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ ॥

જે મનુષ્ય એ એમનું ધ્યાન ધર્યું એ મેહનત થી સફળ થઈ ગયા

ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

હે નાનક! જે મનુષ્યે અકાલ પુરુષ ના નામનું સ્મરણ કર્યું છે તે પોતાની મહેનત સફળ કરી ગયા છે ॥੧॥

ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਾਰ્ਥਨਾ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

ਭਗਵਾਨ ਐਕ ਓ. ਘਖੀ ਭੁਤ ਅਫ਼ਸੂਤ ਗੁਰੂ (ਓਸ਼ਰ) ਨੀ ਓ.

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

ਆਦਰਭੀਧ ਤਥਵਾਰ (ਫੁਏ ਕਤਔਓਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਨਾ ਰੂਪਮਾਂ ਭਗਵਾਨ) ਅਮਨੇ ਮਏਏ ਕਰੋ!

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

ਏਸਮਾ ਗੁਰੂ ਫ਼ਾਰਾ ਪਠਿਤ ਆਦਰਭੀਧ ਤਥਵਾਰਨੀ ਓਏ.

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

ਪਛੇਥਾ ਤਥਵਾਰਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ (ਫੁਏ ਕਤਔਓਨਾ ਵਿਨਾਸ਼ਨਾ ਰੂਪਮਾਂ ਭਗਵਾਨ); ਪਛੀ ਨਾਨਕਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੋਗਏਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ).

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

ਪਛੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਏ, ਗੁਰੂ ਅਮਰਏਸ ਅਨੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਏਸਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ ਅਨੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ; ਤੇਔਓ ਅਮਨੇ ਮਏਏ ਕਰੋ! (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੋਗਏਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ, ਗੁਰੂ ਏਰਗੋਵਿੰਏ ਅਨੇ ਆਦਰਭੀਧ ਗੁਰੂ ਏਰ ਰਾਧਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ ਅਨੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ. (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੋਗਏਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

ਆਦਰਭੀਧ ਗੁਰੂ ਏਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁੰ ਸਮਰਭਾ ਕਰੋ ਅਨੇ ਤੇਮਨੁੰ ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਭੇਮਨਾ ਏਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਥੀ ਤਮਾਮ ਫੁਃਘੋ ਫ਼ੂਰ ਥਏ ਭਾਧ ਓ. (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਧੋਗਏਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ)

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਘਭਾਫ਼ੂਰਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ ਅਨੇ ਪਛੀ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਪਤਿਨਾ ਨਵ ਸ਼ੋਤ ਤਮਾਰਾ ਧਰੋ ਉਤਾਵਯਥੀ ਆਵਸ਼ੋ.

ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ਓਏ ਭਗਵਾਨ! ਫ਼ੁਪਾ ਕਰੀਨੇ ਅਮਨੇ ਮਾਰਗ ਘਤਾਵੀਨੇ ਏਰੇਕ ਭਾਧਾਐ ਅਮਨੇ ਮਏਏ ਕਰੋ.

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

ਆਦਰਯੀਧ ਦਸਮਾ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘਨੇ ਧਾਏ ਕਰੋ (ਤੇਮਨਾ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਧਿਆਨ ਆਪੋ). ਓਹ ਭਗਵਾਨ! ਭੁਖਾ ਕਰੀਨੇ ਅਮਨੇ ਮਾਰਗ ਯਤਾਵੀਨੇ ਦਰੇਕ ਜਾਯਾਯੇ ਅਮਨੇ ਮਦਦ ਕਰੋ.

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਦਰਯੀਧ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਮਾਂ ਸਮਾਵਿਏ ਦਸ ਰਾਜਾਓਨਾ ਇਕ ਪ੍ਰਭਾਸ਼ ਪਰ ਵਿਚਾਰੋ ਅਨੇ ਮਨਨ ਕਰੋ ਅਨੇ ਤਮਾਰਾ ਵਿਚਾਰੋਨੇ ਟੈਵੀ ਉਪਦੇਸ਼ੋ ਤਰਫ਼ ਫ਼ੇਰਵੋ ਅਨੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਨਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਨੇ ਆਨੰਦ ਮੇਯਵੋ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰੁਸ਼ਤ ਭਗਵਾਨ)!

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਧਾਰ ਪੁਤ੍ਰੋ (ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘਨਾ) ਨਾ ਪਾਂਧ ਪ੍ਰਿਧ ਕ੍ਰਿਤਾਓਨਾ ਕਾਰ੍ਹੋ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚਾਰੋ; ਧਾਵੀਸ਼ ਸ਼ਾਡੀਏਮਾਂਥੀ; ਅਧਮ੍ਧ ਨਿਸ਼ਧਨਾ ਯਭਾਦੁਰ ਸ਼ੀਯੋਮਾਂਥੀ; ਨਾਮਨਾ ਰੰਗਮਾਂ ਰੰਗਾਯੇਥਾ ਭਕਤੀਮਾਂਥੀ; ਯੋਯੋ ਨਾਮਮਾਂ ਥੀਨ ਭਤਾ; ਯੋਯੋ ਨਾਮਨੂੰ ਸਮਰਥਾ ਕਰੇ ਯੋ ਅਨੇ ਸਭਵਾਸਮਾਂ ਭੀਯਨ ਵਛੋਯੋ ਯੋ; ਯੋਯੋ ਮਫ਼ਤ ਰਸੀਡਾ ਸ਼ਰੂ ਕਰ੍ਹਾ ਯੋ; ਯੋਯੋ ਤੇਮਨੀ ਤਥਵਾਰੋ ਧਥਾਵਤਾ ਭਤਾ (ਸਤ੍ਧਨੀ ਜਾਯਵਯੀ ਮਾਟੋ); ਯੋਯੋ ਅਨ੍ਧਨੀ ਯਾਮੀਯੋਨੇ ਨਜਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੇ ਯੋ; ਉਪਰੋਕਤ ਯਥਾ ਸ਼ੁਧੁ ਅਨੇ ਯਰੇਯਰ ਸਮਰ੍ਧਿਤ ਭਤਾ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰੁਸ਼ਤ ਭਗਵਾਨ)!

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਹੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੋ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਤੇ ਯਭਾਦੁਰ ਸ਼ੀਯ ਪੁਰੂਖੋ ਤੇਮਜ਼ ਸ਼ੀਯੋ ਫ਼ਾਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਵਾਮਾਂ ਆਵੇਥ ਅਨਨ੍ਧ ਸੇਵਾ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚਾਰੋ ਅਨੇ ਧਾਏ ਰਾਯੋ, ਯੋਯੋ ਤੇਮਨਾ ਮਾਥਾਨੂੰ ਯਥਿਦਾਨ ਆਧੁੰ ਪਰੰਤੂ ਤੇਮਨਾ ਸ਼ੀਯ ਧਰ੍ਮਨੇ ਸਮਰ੍ਧਾ ਨ ਕਰ੍ਹੁ; ਯੋਯੋ ਪੋਤਾਨੇ ਸ਼ਰੀਰਨਾ ਦਰੇਕ ਸਾਂਧਾਮਾਂਥੀ ਟੁਕਡਾ ਕਰੀ ਨਾਧ੍ਧਾ; ਯੋਯੋ ਤੇਮਨੀ ਯੋਪਰੀ ਉਪਰਨੀ ਧਾਮਡੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਾਧੀ; ਯੋਯੋ ਪੈਡਾਂ ਪਰ ਯਾਂਧੀਨੇ ਫ਼ੇਰਵਾਮਾਂ ਆਧ੍ਧਾ ਭਤਾ ਅਨੇ ਟੁਕਡਾ ਕਰੀ ਟੇਵਾਮਾਂ ਆਧ੍ਧਾ ਭਤਾ; ਯੋ ਆਰੀ ਫ਼ਾਰਾ ਕਾਪਵਾਮਾਂ ਆਧ੍ਧਾ ਭਤਾ; ਯੋਯੋ ਜ਼ੁਵਤਾ ਉਡਾਸਵਾਮਾਂ ਆਧ੍ਧਾ ਭਤਾ; ਯੋਯੋ ਗੁਰੂਫ਼ਾਰਾਨੀ ਗਰਿਮਾ ਜਾਯਵਾ ਮਾਟੋ ਪੋਤਾਨੂੰ ਯਥਿਦਾਨ ਆਧੁੰ; ਯੋਯੋ ਤੇਮਨੀ ਸ਼ੀਯ ਧਰ੍ਮਨੋ ਧ੍ਧਾਗ ਕਰ੍ਹੋ ਨ ਭਤੋ; ਯੋਯੋ ਤੇਮਨਾ ਸ਼ੀਯ ਧਰ੍ਮਨੂੰ ਪਾਥਨ ਕਰ੍ਹੁ ਅਨੇ ਤੇਮਨਾ ਯੋਥਾ ਸ਼ਾਸ ਸੁਧੀ ਤੇਮਨਾ ਥਾਂਧਾ ਵਾਯ ਯਧਾਧ੍ਧਾ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ

ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਤਮਾਰਾ ਵਿਧਾਰੀ ਸ਼ੀਯ ਖਰਮਨੀ ਤਮਾਮ ਯੇਠਕੀ ਅਨੇ ਤਮਾਮ ਗੁਰਦੁਆਰਾਓਂ ਤਰਫ਼ ਝੇਰਵੀ; ਸੰਪੂਰ੍ਯਾਂ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

**ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ, ਸਰਬੱਤ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵੇ, ਚਿੱਤ ਆਵਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਹੋਵੇ।**

ਪਛੇਲਾ ਸਮਗ੍ਰ ਆਫ਼ਰਯੀਯ ਯਾਕਸਾ ਆ ਵਿਨੰਤੀ ਕਰੇ ਓ ਤੇ ਤੇਓ ਤਮਾਰਾ ਨਾਮਨ੍ਹ ਧਿਆਨ ਕਰੇ; ਅਨੇ ਆਵਾ ਧਿਆਨ ਫ਼ਾਰਾ ਤਮਾਮ ਆਨੰਦ ਅਨੇ ਆਰਾਮ ਮਯੇ.

ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਰਛਿਆ ਰਿਆਇਤ, ਦੇਗ ਤੇਗ ਫ਼ਤਹਿ,

ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ, ਪੰਥ ਕੀ ਜੀਤ, ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਹਾਇ, ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਕੇ ਬੋਲ ਬਾਲੇ, ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਯਥਾਂ ਪਯਾ ਆਫ਼ਰਯੀਯ ਯਾਕਸਾ ਛਾਯਰ ਓ, ਯਥਾਂ ਤਮਾਨ੍ਹ ਰਖਾਯਾ ਅਨੇ ਫ਼ੁਪਾ ਆਪੋ; ਮਫ਼ਤ ਰਸੋਫ਼ੁੰ ਅਨੇ ਤਥਵਾਰ ਡੁਯਾਰੇਯ ਨਿਯਫ਼ੁਯ ਨ ਯਾਯ; ਤਮਾਰਾ ਲਕਤੀਨ੍ਹੁ ਸਨਮਾਨ ਯਾਯਵੀ; ਸ਼ੀਯ ਕੀਤੀ ਪਰ ਵਿਯਯ ਆਪੋ; ਆਫ਼ਰਯੀਯ ਤਥਵਾਰ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਅਮਾਰੀ ਸਛਾਯ ਮਾਟੇ ਆਵੇ; ਯਾਕਸਾਨੇ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਸਨਮਾਨ ਮਯੇ; ਉਤਮ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

**ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ, ਕੇਸ ਦਾਨ, ਰਹਿਤ ਦਾਨ, ਬਿਬੇਕ ਦਾਨ, ਵਿਸਾਹ ਦਾਨ, ਭਰੋਸਾ ਦਾਨ,
ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਦਾਨ, ਨਾਮ ਦਾਨ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਚੌਂਕੀਆਂ, ਝੰਡੇ, ਬੁੰਗੇ, ਜੁਗੋ
ਜੁਗ ਅਟੱਲ, ਧਰਮ ਕਾ ਜੈਕਾਰ, ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!!!**

ਫ਼ੁਪਾ ਕਰੀਨੇ ਸ਼ੀਯੋਨੇ ਸ਼ੀਯ ਖਰਮਨੀ ਲੇਟ, ਕਾਂਯਾ ਵਾਯਨੀ ਲੇਟ, ਸ਼ੀਯ ਡਾਯਫ਼ਾਯੋਨ੍ਹ ਪਾਯਨ ਕਰਵਾਨੀ ਲੇਟ, ਫ਼ੈਵੀ ਜ਼ਾਨਨੀ ਲੇਟ, ਫ਼ੁਫ਼ ਵਿਸ਼ਾਸਨੀ ਲੇਟ, ਵਿਸ਼ਾਸਨੀ ਲੇਟ ਅਨੇ ਨਾਮਨੀ ਸੀਥੀ ਮੀਟੀ ਲੇਟ ਆਪੋ. ਛੇ ਲਗਵਾਨ! ਗਾਯਿਕਾਯੋ, ਛਵੇਕੀ ਅਨੇ ਯੇਨਰੀ ਛੰਮੇਸ਼ਾ ਮਾਟੇ ਅਸ਼ਿਤਵਮਾਂ ਓ; ਸਤਯਨੋ ਡੁਯਾਰੇਯ ਵਿਯਯ ਥਾਯ; ਸੰਪੂਰ੍ਯਾਂ ਵਾਛੇ ਗੁਰੂ (ਅਫ਼ਲੂਤ ਲਗਵਾਨ)!

ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ, ਮਤ ਉੱਚੀ ਮਤ ਦਾ ਰਾਖਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਯਥਾ ਸ਼ੀਯੋਨਾ ਮਨ ਨਮ੍ਰ ਰਛੇ ਅਨੇ ਤੇਮਨੀ ਸ਼ਾਯਾਪਯਾ ਉਜ਼ਤ ਰਛੇ; ਛੇ ਲਗਵਾਨ! ਤਮੇ ਸ਼ਾਯਾਪਯਾਨਾ ਰਕ਼ਕ ਓ.

**ਹੇ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸੱਚੇ ਪਿਤਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ!
ਆਪ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ.....ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਜੀ।**

હે સાચા પિતા, વાહ ગુરુ! તમે નમ્ર લોકોનું સન્માન છો, અસહાય લોકોની શક્તિ છો, આશ્રય વિનાનું આશ્રય છો, અમે તમારી હાજરીમાં નમ્રતાપૂર્વક પ્રાર્થના કરીએ છીએ...
..(અહીં કરવામાં આવેલ પ્રસંગ અથવા પ્રાર્થનાને બદલે).

ઔઘર વાઘા ઘાટા ટૂંલ ચૂંક માફ કરની। સરથંત દે કારજ રાસ કરને।

ઉપરોક્ત પ્રાર્થનાના પાઠ કરવામાં અમારી ભૂલો અને ખામીઓને કૃપા કરીને માફ કરો.
કૃપા કરીને સર્વના ઉદ્દેશ્યને પૂર્ણ કરો.

**સેਈ પિઆરે મેલ, જિનું મિલિઆં ટેરા ન ચિંતઆવે। નાનક નામ ચઢુદી કલા, ટેરે
ઢાઠે સરથંત દા ઢલા।**

કૃપા કરીને અમને એવા સાચા ભક્તોને મળવાનું કારણ આપો કે જેમને મળીને અમે
તમારા નામનું સ્મરણ અને ધ્યાન કરી શકીએ. હે ભગવાન! સાચા ગુરુ નાનક દ્વારા,
તમારું નામ ઉજ્જત થાય, અને બધા તમારી ઇચ્છા મુજબ સમૃદ્ધ થાય.

વાહિગુરુ જી કા ખાલસા, વાહિગુરુ જી કી ફતહિ

ખાલસા ભગવાનનો છે; બધી જીત ભગવાનની જીત છે.

જર્ની માટે ફિલોસોફી

શીખ ધર્મની ફિલોસોફી તર્ક, વ્યાપકતા અને આધ્યાત્મિક અને ભૌતિક જગત પ્રત્યેના તેના "ફીલ્સ વિના" અભિગમ દ્વારા વર્ગીકૃત થયેલ છે. તેનું ધર્મશાસ્ત્ર સરળતા દ્વારા ચિહ્નિત થયેલ છે. શીખ નીતિશાસ્ત્રમાં વ્યક્તિની પોતાની અને સમાજ (સંગત) પ્રત્યેની ફરજ વચ્ચે કોઈ સંઘર્ષ નથી.

શીખ ધર્મ એ લગભગ 500 વર્ષ પહેલાં ગુરુ નાનક દ્વારા સ્થાપિત વિશ્વનો સૌથી યુવા ધર્મ છે. તે એક સર્વોચ્ચ અસ્તિત્વ અને બ્રહ્માંડના સર્જક (વાહેગુરુ)માં વિશ્વાસ પર ભાર મૂકે છે. તે શાશ્વત આનંદ માટે એક સરળ સીધો માર્ગ પ્રદાન કરે છે અને પ્રેમ અને વૈશ્વિક ભાઈચારાનો સંદેશ ફેલાવે છે. શીખ ધર્મ સખત રીતે એકેશ્વરવાદી વિશ્વાસ છે અને તે ભગવાનને એકમાત્ર એક તરીકે ઓળખે છે જે સમય અથવા જગ્યાની મર્યાદાઓને આધીન નથી.

શીખ ધર્મ માને છે કે માત્ર એક જ ભગવાન છે, જે સર્જનહાર, પાલનહાર, વિનાશક છે અને માનવ સ્વરૂપ લેતો નથી. શીખ ધર્મમાં અવતારના સિદ્ધાંતને કોઈ સ્થાન નથી. તે દેવી-દેવતાઓ અને અન્ય દેવી-દેવતાઓને કોઈ મૂલ્ય નથી આપતું.

શીખ ધર્મમાં નૈતિકતા અને ધર્મ એક સાથે જાય છે. આધ્યાત્મિક વિકાસ તરફ પગ મૂકવા માટે વ્યક્તિએ રોજિંદા જીવનમાં નૈતિક ગુણો અને સદ્ગુણોનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ. પ્રામાણિકતા, કરુણા, ઉદારતા, ધૈર્ય અને વિનમ્રતા જેવા ગુણો માત્ર પ્રયત્નો અને દ્રઢતાથી જ ઘડી શકાય છે. આપણા મહાન ગુરુઓનું જીવન આ દિશામાં પ્રેરણા સ્ત્રોત છે.

શીખ ધર્મ શીખવે છે કે માનવ જીવનનું ધ્યેય જન્મ અને મૃત્યુના ચક્રને તોડીને ભગવાન સાથે વિલીન થવાનું છે. આ ગુરુના ઉપદેશોનું પાલન કરીને, પવિત્ર નામ (નામ) પર ધ્યાન અને સેવા અને દાનના કાર્યો દ્વારા પૂર્ણ કરી શકાય છે.

નામ માર્ગ ઈશ્વરના સ્મરણ માટે દૈનિક ભક્તિ પર ભાર મૂકે છે. મુક્તિ મેળવવા માટે વ્યક્તિએ પાંચ લાગણીઓ, જેમ કે, કામ (ઇચ્છા), ક્રોધ (ક્રોધ), લોભ (લોભ), મોહ (સાંસારિક આસક્તિ) અને અહંકાર (ગૌરવ) પર નિયંત્રણ રાખવું પડશે. યુનિયન શીખ ધર્મમાં ઉપવાસ અને તીર્થયાત્રા, શુકન અને તપસ્યા જેવી ધાર્મિક વિધિઓ અને નિયમિત પ્રથાઓને નકારવામાં આવે છે. માનવ જીવનનું ધ્યેય ભગવાન સાથે વિલીન થવાનું છે અને આ ગુરુ ગ્રંથ સાહિબના ઉપદેશોનું પાલન કરીને પૂર્ણ થાય છે. શીખ ધર્મ ભગતિ માર્ગ અથવા ભક્તિ માર્ગ પર ભાર મૂકે છે. જો કે, તે જ્ઞાન માર્ગ (જ્ઞાનનો માર્ગ) અને કરમ માર્ગ (ક્રિયાનો માર્ગ) ના મહત્વને ઓળખે છે. આધ્યાત્મિક ધ્યેય સુધી પહોંચવા માટે તે ભગવાનની કૃપા મેળવવાની જરૂરિયાત પર સૌથી વધુ ભાર મૂકે છે.

શીખ ધર્મ એ આધુનિક, તાર્કિક અને વ્યવહારુ ધર્મ છે. તે માને છે કે સામાન્ય પારિવારિક જીવન (ગ્રહાસ્ત) મુક્તિ માટે કોઈ અવરોધ નથી. મોક્ષ મેળવવા માટે બ્રહ્મચર્ય કે સંસારનો ત્યાગ જરૂરી નથી. દુન્યવી દુષ્ટતાઓ અને લાલચ વચ્ચે અલગ રહીને જીવવું શક્ય છે. ભક્તે સંસારમાં રહેવું જોઈએ અને તેમ છતાં તેનું માથું સામાન્ય તણાવ અને અશાંતિથી ઉપર રાખવું જોઈએ. તે એક વિદ્વાન સૈનિક, અને ભગવાન માટે સંત હોવા જોઈએ.

શીખ ધર્મ એક સર્વશ્રેષ્ઠ અને "સાંપ્રદાયિક ધર્મ" છે અને તેથી તે જાતિ, સંપ્રદાય, જાતિ અથવા લિંગ પર આધારિત તમામ ભેદોને નકારે છે. તે માને છે કે ભગવાનની નજરમાં તમામ મનુષ્ય સમાન છે. ગુરુઓએ સ્ત્રીઓની સમાનતા પર ભાર મૂક્યો અને સ્ત્રી ભૂણહત્યા અને સતી (વિધવા સળગાવવાની) પ્રથાને નકારી કાઢી. તેઓએ વિધવા પુનર્વગ્નનો પણ સક્રિયપણે પ્રચાર કર્યો અને પરદા પ્રણાલી (બુરખો પહેરતી સ્ત્રીઓ)ને નકારી કાઢી. મનને તેમના પર કેન્દ્રિત રાખવા માટે વ્યક્તિએ પવિત્ર નામ (નામ)નું ધ્યાન કરવું જોઈએ અને સેવા અને દાનના કાર્યો કરવા જોઈએ. ભીખ માગીને કે અપ્રમાણિક માધ્યમથી નહીં પણ પ્રામાણિક કાર્ય (કિરાત કર્ણ) દ્વારા આજીવિકા મેળવવી એ સન્માનજનક માનવામાં આવે છે. વંદ છકના, અન્ય લોકો સાથે શેર કરવી એ પણ એક સામાજિક જવાબદારી છે. વ્યક્તિ પાસેથી દસવંધ (તેની કમાણીનો 10%) દ્વારા જરૂરિયાતમંદ લોકોને મદદ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવે છે. સેવા, સમુદાય સેવા પણ શીખ ધર્મનો અભિન્ન અંગ છે. દરેક ગુરુદ્વારામાં મળતું મફત સામુદાયિક રસોડું (લંગર) એ આ સમુદાય સેવાની એક અભિવ્યક્તિ છે.

શીખ ધર્મ આશાવાદ અને આશાની હિમાયત કરે છે. તે નિરાશાવાદની વિચારધારાને સ્વીકારતો નથી. ગુરુઓ માનતા હતા કે આ જીવનનો એક હેતુ અને ધ્યેય છે. તે સ્વયં અને ભગવાનની અનુભૂતિની તક આપે છે. તદ્દુપરાંત, માણસ તેના પોતાના કાર્યો માટે જવાબદાર છે. તે તેની ક્રિયાઓના પરિણામોથી પ્રતિરક્ષાનો દાવો કરી શકતો નથી. તેથી તે જે કરે છે તેમાં તેણે ખૂબ જ સતર્ક રહેવું જોઈએ.

શીખ ધર્મગ્રંથ, ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, શાશ્વત ગુરુ છે. આ એકમાત્ર ધર્મ છે જેણે પવિત્ર ગ્રંથને ધાર્મિક ઉપદેશકનો દરજ્જો આપ્યો છે. શીખ ધર્મમાં જીવંત માનવ ગુરુ (દેહધારી) માટે કોઈ સ્થાન નથી.

મહિલાઓની ભૂમિકા

શીખ ધર્મના સિદ્ધાંતો જણાવે છે કે સ્ત્રીઓમાં પુરુષો જેવો જ આત્મા છે અને તેમની આધ્યાત્મિકતા કેળવવાનો સમાન અધિકાર છે. તેઓ ધાર્મિક મંડળોનું નેતૃત્વ કરી શકે છે, અખંડ પાથ (પવિત્ર ગ્રંથોનું સતત પઠન) માં ભાગ લઈ શકે છે, કીર્તન કરી શકે છે (સ્ત્રીઓનું સમૂહ ગાયન), ગ્રંથીઓ (પાદરીઓ) તરીકે કામ કરી શકે છે. તેઓ તમામ ધાર્મિક, સાંસ્કૃતિક, સામાજિક અને બિનસાંપ્રદાયિક પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લઈ શકે છે. શીખ ધર્મ એ પ્રથમ મુખ્ય વિશ્વ ધર્મ હતો જેણે સ્ત્રી અને પુરુષને સમાનતા આપી હતી. ગુરુ નાનક, લિંગ-આધારિત સમાનતાનો ઉપદેશ આપ્યો, અને તેમના અનુગામી ગુરુઓએ મહિલાઓને શીખ પૂજા અને વ્યવહારની તમામ પ્રવૃત્તિઓમાં સંપૂર્ણ ભાગ લેવા માટે પ્રોત્સાહિત કર્યા.

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"સ્ત્રીઓ અને પુરુષો, બધા ભગવાન દ્વારા બનાવવામાં આવ્યા છે. આ બધું ભગવાનનું નાટક છે. નાનક કહે છે, તમારી બધી રચના સારી અને પવિત્ર છે" -SGGS p.304

શીખ ઇતિહાસમાં મહિલાઓની ભૂમિકાને નોંધવામાં આવી છે જે તેમને સેવા, ભક્તિ, બલિદાન અને પુરુષોની બહાદુરીમાં સમાન તરીકે દર્શાવવામાં આવી છે. સ્ત્રીઓના નૈતિક ગૌરવ, સેવા અને આત્મ બલિદાનના ઘણા ઉદાહરણો શીખ પરંપરામાં લખાયેલા છે.

શીખ ધર્મ અનુસાર સ્ત્રી અને પુરુષ એક જ સિક્કાની બે બાજુ છે. આંતરસંબંધો અને પરસ્પર નિર્ભરતાની વ્યવસ્થામાં જ્યાં પુરુષ સ્ત્રીમાંથી જન્મ લે છે અને સ્ત્રી પુરુષના બીજમાંથી જન્મે છે. શીખ ધર્મ અનુસાર એક પુરુષ સ્ત્રી વિના તેના જીવનમાં સુરક્ષિત અને સંપૂર્ણ અનુભવી શકતો નથી, અને પુરુષની સફળતા તે સ્ત્રીના પ્રેમ અને સમર્થન સાથે સંબંધિત છે જે તેનું જીવન તેની સાથે શેર કરે છે, અને તેનાથી વિપરિત. ગુરુ નાનકે કહ્યું:

"[તે] એક સ્ત્રી છે જે જાતિને ચાલુ રાખે છે" અને આપણે "સ્ત્રીને શાપિત અને નિંદા ન ગણવી જોઈએ, [જ્યારે] સ્ત્રીમાંથી નેતાઓ અને રાજાઓ જન્મે છે." એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 473. મુક્તિ: એક મહત્વનો મુદ્દો એ છે કે શું ધર્મ સ્ત્રીઓને મુક્તિ, ભગવાનની અનુભૂતિ અથવા ઉચ્ચ આધ્યાત્મિક ક્ષેત્ર પ્રાપ્ત કરવા માટે સક્ષમ માને છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"સર્વ જીવોમાં પ્રભુ વ્યાપી છે, ભગવાન સ્ત્રી અને પુરુષના તમામ સ્વરૂપોમાં વ્યાપેલા છે" (ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, પૃષ્ઠ 605).

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબના ઉપરોક્ત વિધાનથી, ભગવાનનો પ્રકાશ બંને જાતિઓ સાથે સમાન રીતે રહે છે. તેથી સ્ત્રી અને પુરુષ બંને ગુરુના ઉપદેશોનું પાલન કરીને સમાન રીતે મોક્ષ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. ઘણા ધર્મોમાં, સ્ત્રીને પુરુષની આધ્યાત્મિકતામાં અવરોધ માનવામાં આવે છે, પરંતુ શીખ ધર્મમાં એવું નથી. ગુરુ આનો અસ્વીકાર કરે છે. 'સિખ ધર્મ પર વર્તમાન વિચારો'માં, એલિસ બાસર્કે જણાવે છે કે,

"પ્રથમ ગુરુએ સ્ત્રીને પુરુષની બરાબરી પર મૂકી...સ્ત્રી એ પુરુષ માટે અડચણ ન હતી, પરંતુ ભગવાનની સેવામાં અને મુક્તિની શોધમાં ભાગીદાર હતી".

લગ્ન: ગુરુ નાનકે ગૃહસ્થની ભલામણ કરી - ગૃહસ્થ જીવન, બ્રહ્મચર્ય અને ત્યાગને બદલે, પતિ અને પત્ની સમાન ભાગીદાર હતા અને બંનેને વફાદારીનો આદેશ આપવામાં આવ્યો હતો. પવિત્ર શ્લોકોમાં, ઘરેલું સુખને એક પ્રિય આદર્શ તરીકે રજૂ કરવામાં આવ્યું છે અને લગ્નને દૈવી પ્રત્યેના પ્રેમની અભિવ્યક્તિ માટે ચાલતું રૂપક પ્રદાન કરવામાં આવ્યું છે. ભાઈ ગુરદાસ, પ્રારંભિક શીખ ધર્મના કવિ અને શીખ સિદ્ધાંતના અધિકૃત દુભાષિયા, સ્ત્રીઓને ઉચ્ચ શ્રદ્ધાંજલિ આપે છે. તે કહે છે:

"એક સ્ત્રી, તેના માતાપિતાના ઘરમાં પ્રિય છે, તેના પિતા અને માતા દ્વારા ખૂબ જ પ્રિય છે. તેના સાસરિયાઓના ઘરમાં, તે પરિવારનો આધારસ્તંભ છે, તેના સારા નસીબની બાંધધરી છે... આધ્યાત્મિક શાણપણમાં વહેંચણી અને જ્ઞાન અને ઉમદા ગુણોથી સંપન્ન સ્ત્રી, પુરુષનો બીજો અડધો ભાગ, તેને મુક્તિના દ્વાર સુધી લઈ જાય છે." (વારણ, વી.16)

સમાન દરજ્જો: પુરુષો અને સ્ત્રીઓ વચ્ચે સમાન દરજ્જો સુનિશ્ચિત કરવા માટે, ગુરુઓએ દીક્ષા, સૂચના અથવા સંગત (પવિત્ર ફેલોશિપ) અને પંગત (સાથે ભોજન) પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લેવાની બાબતોમાં જાતિઓ વચ્ચે કોઈ ભેદ રાખ્યો નથી. સરૂપ દાસ ભલ્લા, મહિમા પ્રકાશના જણાવ્યા અનુસાર, ગુરુ અમરદાસે સ્ત્રીઓ દ્વારા બુરખાના ઉપયોગનો વિરોધ કર્યો હતો. તેમણે શિષ્યોમાં કેટલાક સમુદાયોની દેખરેખ રાખવા માટે સ્ત્રીઓને સોંપ્યું અને સતી પ્રથા વિરુદ્ધ ઉપદેશ આપ્યો. શીખ ઇતિહાસમાં માતા ગુજરી માઈ ભાગો, માતા સુંદરી, રાણી સાહિબ કૌર, રાણી સદા કૌર અને મહારાણી જિંદ કૌર જેવી ઘણી સ્ત્રીઓના નામ નોંધવામાં આવ્યા છે, જેમણે તેમના સમયની ઘટનાઓમાં મહત્વપૂર્ણ ભૂમિકાઓ ભજવી હતી.

શિક્ષણ: શીખ ધર્મમાં શિક્ષણને ખૂબ જ મહત્વપૂર્ણ માનવામાં આવે છે. તે કોઈપણની સફળતાની ચાવી છે. તે વ્યક્તિગત વિકાસની પ્રક્રિયા છે અને તે જ કારણ છે કે ત્રીજા ગુરુએ ઘણી શાળાઓની સ્થાપના કરી. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"બધું દૈવી જ્ઞાન અને ચિંતન ગુરુ દ્વારા પ્રાપ્ત થાય છે" (ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ, પૃષ્ઠ 831).

બધા માટે શિક્ષણ આવશ્યક છે અને દરેક વ્યક્તિએ શ્રેષ્ઠ બનવા માટે કામ કરવું જોઈએ. ત્રીજા ગુરુ દ્વારા મોકલવામાં આવેલા શીખ મિશનરીઓમાં બાવન મહિલાઓ હતી. ડો મોહિન્દર કૌર ગીલ 'ધ રોલ એન્ડ સ્ટેટસ ઓફ શીખ વુમન'માં લખે છે, "ગુરુ અમર દાસને ખાતરી હતી કે જ્યાં સુધી મહિલાઓ દ્વારા સ્વીકારવામાં ન આવે ત્યાં સુધી કોઈ પણ ઉપદેશો મૂળિયામાં ન આવી શકે".

કપડાં પર પ્રતિબંધો: સ્ત્રીઓને બુરખો ન પહેરવાની આવશ્યકતા ઉપરાંત, શીખ ધર્મ ડ્રેસ કોડ અંગે એક સરળ પણ ખૂબ જ મહત્વપૂર્ણ નિવેદન આપે છે. આ લિંગને ધ્યાનમાં લીધા વિના તમામ શીખોને લાગુ પડે છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ જણાવે છે કે,

"તે કપડાં પહેરવાનું ટાળો જેમાં શરીર અસ્વસ્થ હોય અને મન ખરાબ વિચારોથી ભરેલું હોય." SGGGS, પૃષ્ઠ 16

આમ, શીખોને ખ્યાલ આવશે કે કયા પ્રકારનાં કપડાં મનમાં ખરાબ વિચારોથી ભરે છે અને તેનાથી દૂર રહેવું જોઈએ. શીખ મહિલાઓને કિરપાન (તલવાર) અને અન્ય વડે પોતાનો બચાવ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવે છે, આ મહિલાઓ માટે અનન્ય છે કારણ કે ઇતિહાસમાં તે પ્રથમ વખત છે જ્યારે મહિલાઓને પોતાનો બચાવ કરવાની અપેક્ષા રાખવામાં આવી હતી અને તેઓ શારીરિક સુરક્ષા માટે પુરુષો પર નિર્ભર રહેવાની અપેક્ષા નથી.

SGGS અવતરણો: "પૃથ્વી અને આકાશમાં, મને કોઈ સેકન્ડ દેખાતું નથી. બધી સ્ત્રીઓ અને પુરુષોમાં, તેમનો પ્રકાશ ઝળકે છે." સ્ત્રીની અંદર, પુરુષની કલ્પના થાય છે; સ્ત્રી સાથે તેણે સગાઈ કરી છે અને લગ્ન કર્યા છે. સ્ત્રી તેની મિત્ર બને છે; સ્ત્રી દ્વારા, ભાવિ પેઢીઓ આવે છે. જ્યારે તેની સ્ત્રી મૃત્યુ પામે છે, ત્યારે તે બીજી સ્ત્રીને શોધે છે; સ્ત્રી સાથે તે બંધાયેલો છે. તો શા માટે તેણીને ખરાબ કહો? તેણીમાંથી, રાજાઓ જન્મે છે. સ્ત્રીમાંથી સ્ત્રી જન્મે છે; સ્ત્રી વિના, ત્યાં કોઈ નહીં હોય. ગુરુ નાનક, એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 473

દહેજના સંદર્ભમાં: "હે ભગવાન, મારા લગ્નની ભેટ અને દહેજ તરીકે મને તમારું નામ આપો." શ્રી ગુરુ રામ દાસ જી, પૃષ્ઠ 78, પંક્તિ 18 SGGGS

પરદાની પ્રથા વિશે: "રહે, રહે, ઓ વહુ - તમારા ચહેરાને પડદાથી ઢાંકશો નહીં. અંતે, આ તમને અડધી છીપ પણ લાવશે નહીં. તમે પહેલા તેના ચહેરા પર પડદો પાડતા હતા. તેના પગલે ચાલશો નહીં. તમારા ચહેરા પર પડદો પાડવાની એકમાત્ર યોગ્યતા એ છે કે થોડા દિવસો માટે, લોકો કહેશે કે "કેવી ઉમદા કન્યા આવી છે." તમારો પડદો ત્યારે જ સાચો થશે જ્યારે તમે ગ્લોરિયસને છોડી દો, નાચશો અને ગાશો. ભગવાનની સ્તુતિ. -P. 484, SGGGS

સત્રીઓ અને ખરેખર તમામ આત્માઓને આધ્યાત્મિક જીવન જીવવા માટે ભારપૂર્વક પ્રોત્સાહિત કરવામાં આવ્યા હતા: "આવો, મારી વહાલી બહેનો અને આધ્યાત્મિક સાથીઓ; મને તમારા આલિંગનમાં આલિંગન આપો. ચાલો સાથે મળીએ, અને આપણા સર્વશક્તિમાન પતિ ભગવાનની વાર્તાઓ કહીએ."-ગુરુ નાનક , પૃષ્ઠ 17, SGGS.

"મિત્ર, બીજા બધા વસ્ત્રો સુખનો નાશ કરે છે, અંગો માટે પહેરવાથી પીડા થાય છે, અને ખોટા વિચારોથી મન ભરાય છે"-SGGS પૃષ્ઠ 16

પાઘડીનું મહત્વ

પાઘડી હંમેશા શીખનો અવિભાજ્ય ભાગ છે અને રહી છે. લગભગ 1500 એડી અને શીખ ધર્મના સ્થાપક ગુરુ નાનકના સમયથી, શીખો પાઘડી પહેરે છે.

પાઘડી અથવા "પગરી" ઘણીવાર ટૂંકાવીને "પગ" અથવા "દસ્તર" એ એક જ લેખ માટે વિવિધ બોલીમાં જુદા જુદા શબ્દો છે. આ બધા શબ્દો પુરુષો અને સ્ત્રીઓ બંને દ્વારા તેમના માથાને ઢાંકવા માટે પહેરવામાં આવતા વસ્ત્રોનો સંદર્ભ આપે છે. તે એક હેડડ્રેસ છે જેમાં લાંબા સ્કાર્ફ જેવા કાપડનો એક ટુકડો માથાની આસપાસ ઘા હોય છે અથવા કેટલીકવાર અંદરની "ટોપી" અથવા પટકા હોય છે. પરંપરાગત રીતે ભારતમાં, પાઘડી માત્ર સમાજમાં ઉચ્ચ દરજ્જાના પુરુષો પહેરતા હતા; નીચા દરજ્જાના અથવા નીચી જાતિના પુરુષોને પાઘડી પહેરવાની મંજૂરી ન હતી.

જો કે ગુરુ ગોવિંદ સિંઘ દ્વારા ફાઇવ કેના અથવા પાંચ વિશ્વાસના લેખોમાંથી એક તરીકે કાપેલા વાળ રાખવા ફરજિયાત કરવામાં આવ્યા હતા, તે 1469માં શીખની શરૂઆતથી જ શીખ ધર્મ સાથે ગાઢ રીતે સંકળાયેલું છે. શીખ ધર્મ એ વિશ્વનો એકમાત્ર ધર્મ છે. જે તમામ પુખ્ત પુરુષો માટે પાઘડી પહેરવી ફરજિયાત છે. પશ્ચિમી દેશોમાં પાઘડી પહેરનારા મોટા ભાગના લોકો શીખ છે. શીખ પગડીને દસ્તાર પણ કહેવામાં આવે છે. 'દસ્તર' ફારસી શબ્દ છે. તેનો અર્થ થાય છે 'ઇશ્વરનો હાથ' તેના આશીર્વાદને સૂચિત કરે છે.

શીખો તેમની ઘણી અને વિશિષ્ટ પાઘડીઓ માટે પ્રખ્યાત છે. પરંપરાગત રીતે, પાઘડી આદરનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, અને તે લાંબા સમયથી માત્ર ખાનદાની માટે આરક્ષિત વસ્તુ છે. ભારતમાં મુઘલ શાસન દરમિયાન માત્ર મુસ્લિમોને જ પાઘડી પહેરવાની છૂટ હતી. બધા બિન-મુસ્લિમોને એક પહેરવા પર સખત પ્રતિબંધ હતો.

ગુરુ ગોવિંદ સિંઘે, મુઘલો દ્વારા આ ઉલ્લંઘનની અવગણનામાં તેમના તમામ શીખોને પાઘડી પહેરવાનું કહ્યું. તેમણે તેમના ખાલસા અનુયાયીઓ માટે નક્કી કરેલા ઉચ્ચ નૈતિક ધોરણોને માન્યતા આપવા માટે આ પહેરવાનું હતું. તેઓ ઇચ્છતા હતા કે તેમનો ખાલસા અલગ હોય અને "બાકીના વિશ્વથી અલગ રહેવા" માટે સંકલ્પબદ્ધ હોય. તેઓ ઇચ્છતા હતા કે તેઓ શીખ ગુરુઓ દ્વારા નિર્ધારિત અનન્ય માર્ગને અનુસરે. આમ, એક પાઘડીધારી શીખ હંમેશા ભીડમાંથી બહાર ઊભો રહ્યો છે, જેમ કે ગુરુનો ઇરાદો હતો; કારણ કે તે ઇચ્છતો હતો કે તેના 'સંત-સૈનિકો' માત્ર સરળતાથી ઓળખી શકાય નહીં, પણ સરળતાથી મળી જાય.

જ્યારે કોઈ શીખ પુરુષ કે સ્ત્રી પાઘડી પહેરે છે, ત્યારે પાઘડી માત્ર કપડાની પટ્ટી બનીને રહી જાય છે; કારણ કે તે શીખના માથા સાથે એક અને સમાન બની જાય છે. પાઘડી, તેમજ શીખો દ્વારા પહેરવામાં આવતી આસ્થાના અન્ય ચાર લેખો, ખૂબ જ આધ્યાત્મિક અને ક્ષણિક મહત્વ ધરાવે છે. જ્યારે પાઘડી પહેરવા સાથે સંકળાયેલા પ્રતીકવાદ ઘણા છે — સાર્વભૌમત્વ, સમર્પણ, સ્વાભિમાન, હિંમત અને ધર્મનિષ્ઠા, પરંતુ, શીખો પાઘડી પહેરે છે તેનું મુખ્ય કારણ બતાવવાનું છે--તેમનો પ્રેમ, આજ્ઞાપાલન અને આદર. ખાલસા ગુરુ ગોવિંદ સિંહ.

ઉપરોક્ત ઉચ્ચ પ્રકાશવાળા શબ્દોને અન્ય કંઈક દ્વારા બદલવાની જરૂર છે. 'કારણો' હોઈ શકે છે

"પાઘડી એ આપણા માટે આપણા ગુરુની ભેટ છે. આ રીતે આપણે આપણી જાતને સિંધો અને કૌર તરીકેનો તાજ પહેરાવીએ છીએ જેઓ આપણી પોતાની ઉચ્ચ ચેતના પ્રત્યે પ્રતિબદ્ધતાના સિંહાસન પર બિરાજમાન છે. પુરુષો અને સ્ત્રીઓ માટે સમાન રીતે, આ પ્રોજેક્ટિવ ઓળખ રાજવી, કૃપા અને વિશિષ્ટતા દર્શાવે છે. તે અન્ય લોકો માટે સિગ્નલ છે કે આપણે અનંતની મૂર્તિમાં જીવીએ છીએ અને બધાની સેવા કરવા માટે સમર્પિત છીએ. પાઘડી સંપૂર્ણ પ્રતિબદ્ધતા સિવાય કંઈપણ રજૂ કરતી નથી. જ્યારે તમે તમારી પાઘડી બાંધીને બહાર ઊભા રહેવાનું પસંદ કરો છો, ત્યારે તમે નિર્ભયપણે એક સિગ્નલ તરીકે ઊભા રહો છો. છ અબજ લોકોમાંથી બહાર ઊભી વ્યક્તિ. તે સૌથી ઉત્કૃષ્ટ કાર્ય છે."

તમારી જર્નીમાં નમ્રતા મુખ્ય સાર

નમ્રતા એ શીખ ધર્મનું મહત્વનું પાસું છે. આ મુજબ શીખોએ ભગવાન સમક્ષ નમ્રતાથી નમવું જોઈએ. નમ્રતા અથવા નિમ્રતા, પંજાબીમાં ગાઢ સંબંધ ધરાવતા શબ્દો છે. નિમ્રતા એ એક ગુણ છે જેનો જોરશોરથી ગુરબાનીમાં પ્રચાર કરવામાં આવે છે. આ પંજાબી શબ્દનો અનુવાદ "નમ્રતા", "ઉપયોગ" અથવા "નમ્રતા" છે. કોઈ વ્યક્તિ જેનું મન એ વિચારથી વિચલિત થતું નથી કે તે અથવા તેણી કોઈના કરતાં વધુ સારી અથવા વધુ મહત્વપૂર્ણ છે.

સમસ્યા વિસ્તાર - ઉપર યોગ્ય વાક્ય નથી

આ બધા મનુષ્યો માટે ઉછેરવા માટે એક મહત્વપૂર્ણ ગુણવત્તા છે અને તે એક શીખના માનસ સમૂહનો આવશ્યક ભાગ છે અને આ ગુણવત્તા દરેક સમયે શીખ સાથે હોવી જોઈએ. શીખ શસ્ત્રાગારમાં અન્ય ચાર ગુણો છે:

સત્ય (સત), સંતોષ (સંતોખ), કરુણા (દયા) અને પ્રેમ (પ્યાર).

આ પાંચ ગુણો શીખ માટે આવશ્યક છે અને આ ગુણો કેળવવા અને તેમને તેમના વ્યક્તિત્વનો એક ભાગ બનાવવા માટે ગુરબાનીનું ધ્યાન અને પાઠ કરવાની તેમની ફરજ છે.

ગુરબાની આપણને શું કહે છે:

"નમ્રતાનું ફળ સાહજિક શાંતિ અને આનંદ છે. નમ્રતા સાથે તેઓ શ્રેષ્ઠતાના ખજાના, ભગવાનનું ધ્યાન કરવાનું ચાલુ રાખે છે. ભગવાન પ્રત્યે સભાન વ્યક્તિ નમ્રતામાં ડૂબી જાય છે. જેનું હૃદય દયાળુ છે તે નમ્રતાથી ધન્ય છે. શીખ ધર્મ નમ્રતાને ભીખ માંગે છે. ભગવાન સમક્ષ વાટકી

ગુરુ નાનક, શીખ ધર્મના પ્રથમ ગુરુ:

"તમારા મનમાં પ્રેમ અને નમ્રતા સાથે સાંભળવું અને વિશ્વાસ કરીને, પવિત્ર મંદિરમાં, નામથી તમારી જાતને શુદ્ધ કરો." - SGGS પૃષ્ઠ 4.

"સંતોષને તમારી કાનની વીંટી બનાવો, નમ્રતાને તમારી ભિક્ષાનો બાઉલ બનાવો, અને ધ્યાનને તમે તમારા શરીર પર લગાવો છો તે રાખ બનાવો." - SGGS પૃષ્ઠ 6.

"નમ્રતાના ક્ષેત્રમાં, શબ્દ સૌંદર્ય છે. અજોડ સૌંદર્યના સ્વરૂપો ત્યાં રચાય છે." એસજીજીએસ પૃષ્ઠ 8.

"નમ્રતા, નમ્રતા અને સાહજિક સમજ એ મારા સાસુ અને સસરા છે" - SGGS પૃષ્ઠ 152.

આધ્યાત્મિકતા તરફનો પ્રવાસ

ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ એક શાશ્વત જીવંત ગુરુ છે, જે શીખ ગુરુઓ, હિંદુ અને મુસ્લિમ સંતોની કાવ્ય રચના છે. સંકલન એ તેમના દ્વારા સમગ્ર માનવજાતને ઈશ્વર તરફથી મળેલી ભેટ છે. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબની દ્રષ્ટિ કોઈ પણ પ્રકારના જુલમ વિના દેવી ન્યાય પર આધારિત સમાજની છે. જ્યારે ગ્રંથ હિંદુ ધર્મ અને ઇસ્લામના ગ્રંથોને સ્વીકારે છે અને તેનો આદર કરે છે, તે આ બંને ધર્મોમાંથી કોઈ એક સાથે નૈતિક સમાધાન સૂચિત કરતું નથી. ગુરુ ગ્રંથ સાહિબમાં મહિલાઓને પુરુષોની સમાન ભૂમિકા સાથે ખૂબ સન્માન આપવામાં આવ્યું છે

સ્ત્રીઓમાં પુરુષો જેવો જ આત્મા હોય છે અને તેથી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરવાની સમાન તક સાથે તેમની આધ્યાત્મિકતા કેળવવાની સમાન અધિકાર ધરાવે છે.

મહિલાઓ અગ્રણી ધાર્મિક મંડળો સહિત તમામ ધાર્મિક, સાંસ્કૃતિક, સામાજિક અને બિનસાંપ્રદાયિક પ્રવૃત્તિઓમાં ભાગ લઈ શકે છે. શીખ ધર્મ સમાનતા, સામાજિક ન્યાય, માનવતાની સેવા અને અન્ય ધર્મો માટે સહિષ્ણુતાની હિમાયત કરે છે. રોજિંદા જીવનમાં કરુણા, પ્રામાણિકતા, નમ્રતા અને ઉદારતાના આદર્શોનો અભ્યાસ કરતી વખતે શીખ ધર્મનો આવશ્યક સંદેશ આધ્યાત્મિક ભક્તિ અને ભગવાન પ્રત્યેનો આદર છે. શીખ ધર્મના ત્રણ મુખ્ય સિદ્ધાંતો છે ભગવાનનું ધ્યાન અને સ્મરણ, પ્રામાણિક જીવન માટે કામ કરવું અને અન્ય લોકો સાથે શેર કરવું.

આત્મા માટે આ આધ્યાત્મિક પ્રવાસ પર જવાનો પ્રયાસ કરવા બદલ અભિનંદન. અનુવાદ ક્યારેય મૂળની નજીક ન હોઈ શકે, ખાસ કરીને જ્યારે સંપૂર્ણ ગુરુ ગ્રંથ સાહિબ કવિતામાં હોય અને રૂપકોનો ઉપયોગ કાર્યને અત્યંત મુશ્કેલ બનાવે છે. દેવી સંદેશમાં, હિંદુ અને મુસ્લિમ પૌરાણિક કથાઓનો વારંવાર પ્રહલાદ, હરનાકશ, લક્ષ્મી, બ્રહ્મા વગેરેનો ઉપયોગ કરવામાં આવે છે. કૃપા કરીને તેમને શાબ્દિક રીતે વાંચશો નહીં પરંતુ તેમના અંતર્ગત સંદેશને સમજો. ધ્યાન એ હકીકત પર છે કે ભગવાન એક છે અને તેમની સાથે એકતા મેળવવી એ માનવ જીવનનું લક્ષ્ય છે.

તમારી ભાષામાં દેવી સંદેશ તમારા સુધી પહોંચાડવા માટે આ કાર્ય વર્ષોથી ઘણા સ્વયંસેવકો દ્વારા કરવામાં આવ્યું છે. જો તમને કોઈ પ્રશ્નો હોય, તો કૃપા કરીને walnut@gmail.com પર નિઃસંકોચ ઇમેઇલ કરો અને અમને આ પ્રવાસમાં તમારી સાથે જોડાવાનું ગમશે.